

KOMMUNISTISK POLITIK

*Demonstrerende irakere på Baghdads Firdos Plads 9. april 2005
- hvor Saddams statue blev væltet 2 år før*

2 ÅRS BESÆTTELSE: USA SKAL UD!

Nr. 8

9. årg.

2005

15. april -
28. april

Støttepris 12 kr.

TEMA: SITUATIONEN I VENEZUELA

- Socialdemokraternes håb s. 2 ● Vi husker Enver Hoxha s. 3 ●
- Til fest for maleraktivisterne s. 4 ● 1. maj 2005 s. 5 ●
- Danmark er blevet katolsk s. 6 ● Paven har blod på hænderne s. 7 ●
- “Job-bevis er løsningen” s. 8 ● Sandra Bakutz løsladt s. 10 ● Skillelinjer s. 11 ●
- Dobbelt amerikansk protest s. 12 ● De tyske flygtninge var besættelse nr. 2 s. 14 ●
- Situationen i Venezuela s. 16 ● Debat s. 22 ● EU og illegal arbejdskraft s. 24

Socialdemo- kraternes håb

Helle Thorning Schmidt skal som socialdemokratisk partiformand slå Fogh ved næste valg. Hvis hun har en politisk linje eller vision er den endnu ikke kommet frem. Hun blev valgt som formand for socialdemokraterne, fordi hun var kvinde og ukendt. Det blev imidlertid hurtigt klart, at hun var Nyrups og LO-toppens valg, de magtfulde pampere og eurosocialdemokraters valg. Afgørelsen var hårfin, og det store stemmetal til Frank Jensen viser, at en betydelig del af de socialdemokratiske partimedlemmer ønsker et parti med en politik – og en politik der ligger klart til venstre for Thorning Schmidt og Nyrup.

Formandsvalget har efterladt et delt parti – og de mange bekendelser til enhed og besværgelser om det vidunderlige partidemokrati vil ikke kunne hele splittelsen. Den vil om ikke andet bryde ud i lys lue, hvis damen fra EU-parlamentet ikke leverer varen.

Vil hun så kunne slå Fogh? Måske, for ved næste valg vil endnu flere være villige til at stemme på hvad som helst for at slippe af med ham. Det kapitalistiske Danmark er – bag den officielle selvtilfredshed – et skib i havsnød. Den økonomiske krise nåede et lavpunkt i 2002 med en vækst på 0,3 pct. Det nuværende økonomiske opsving, der tog fart i 2004, har trods alle løfter ikke bragt flere arbejdspladser. Faktisk er alle Foghs erklærede socialøkonomiske målsætninger mislykkedes. Der har aldrig været flere danskere på overførselsindkomst: 1.8 millioner er nu pensionister, arbejdsløse eller bistandsmodtagere. Det er 61.000 flere end da Fogh kom til. . Og forholdene bliver ringere for dem alle. Tager man de offentligt ansatte med er 60 pct. af den voksne befolkning direkte afhængig af løn eller en indkomst fra staten.

Men Fogh har en ny plan: Danmark skal blive et Nokia-land. Han har nedsat et 'globaliseringsråd', som skal finde ud af, hvordan Danmark undgår at blive en endnu større arbejdsløshedsø i verden på grund af masseudvandring af arbejdspladser til lavtlønslande. Lego er blot det sidste af en lang række, der vil flytte sin produktion fra Billund, Danmark til Langtortistan.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Der er snakket længe nok - nu skal der træffes beslutninger. Og det, vi ender ud med, vil være den største forandring og fornyelse af det danske samfund, som er sket i nyere tid, erklærer Anders Fogh Rasmussen i et interview med Berlingske Tidende.

- Forbilledet er Finland, meddeler han. Finland er Nokia-land. Et land domineret af én gigantvirksomhed, verdens største mobiltelefonist. Fogh vil have et nogle stykker:

- Vi har nydt gavn af flagskibe som Grundfos, Danfoss, Mærsk og Lego for at nævne ikonerne. Det er ikke, fordi vi ikke har verdensfirmaer, men jeg ser gerne, vi får udviklet lignende industrier inden for nye områder. Der tror jeg, vi har et potentiale, og ethvert samfund har gavn af flagskibe.

Måske Fogh er lidt bekymret for udviklingen med Mærsk – verdens største og mest alsidige containerrederi, som i den grad er en del af den globale amerikanske oliekrig, hvor selskabet har en særlig evne til at anbringe sig i fremskudte positioner sammen med den amerikanske hær. For nylig tvang 'sikkerhedssituationen' i Irak Mærsk til at opgive at drive en havn i Basra-området. Det er samtidig stødt på vanskeligheder i det olierige Nigeria. Til gengæld er det på vej mod et nyt olieeventyr – denne gang i det krigshærgede Colombia – sammen med den superreaktionære regering og det colombianske militær, som styres af USA, og som med uhørt brutalitet bekæmper frigørelsesbevægelserne dér. Den olierige stat i Sydamerika indtager en vigtig plads i den danske rederigigants fremtidige oliestrategi: Olie, sort af blod.

Måske Fogh er lidt bekymret. For Danmark er Mærsk-land. Borgerligt eller socialdemokratisk.

Det vil næppe vare længe, før den nye socialdemokratiske partiformand har et modspil klar til Foghs redningsplan for Danmark: Måske det vil foreslå lidt flere eller færre, eller lidt andre selskaber, lidt ændrede investeringsprioriteringer. Fogh skal jo slås af banen!

Indtil videre vil socialdemokraterne leve i håbet.

Redaktionen 12. april 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 22. april 2005

Vi husker Enver Hoxha

Den 11. april 1985 døde Enver Hoxha. Det er 20 år siden – men mindet om den store marxist-leninist og leder af den internationale kommunistiske bevægelse lever stadig. Hans skrifter er også i dag en udtømmelig kilde til revolutionær inspiration verden over, et arsenal af marxistisk-leninistisk teori og praksis. Venner som fjender anerkender, at hans navn og skikkelse er uløseligt forbundet med det albanske folks historie.

I mere end 40 år stod han forrest i sit folks kamp for at rive det ud af kolonialismens og den imperialistiske undertrykkelses lænker og føre det ind i den moderne verden som en stærk, uafhængig og selvstændig nation, som et stolt revolutionært folk.

Enver Hoxha grundlagde det albanske kommunistparti og folkets befrielsehær under den italienske fascistiske besættelse og sikrede, at både italienerne og de efterfølgende nazi-tyskere blev fordrevet fra Albanien. Det var ikke Den Røde Hær, der befriede Albanien, det var ikke England eller USA, der kunne etablere sig – som i Grækenland, hvor resultatet blev en borgerkrig, som imperialisterne vandt. Resultatet blev grundlæggelsen af Folkerepublikken – og at et virkeligt suverænt Albanien kunne slå ind på den socialistiske opbygnings vej.

Det var karakteristisk for Enver Hoxha, at han bekæmpede og tilbageviste alle forsøg fra udenlandske magters side på at bruge Middelhavslandet Albanien med dets centrale placering – ikke mindst under den kolde krig mellem 'vest' og 'øst' – i deres eget spil. Tito og Jugoslavien søgte at indlemme Albanien som en af Jugoslaviens republikker. Enver Hoxha afviste det – til gavn for Albanien udvikling. Titoisterne forhindrede en løsning på problemer med af den albanske Kosova-provins, som blev et bytte for storserbisk nationalisme. Enver Hoxha afviste på den anden side at gennemtvunge en sammenslutning af Kosova med Albanien, og kæmpede i internatlistisk ånd for en fredelig løsning af spørgsmålet.

Sovjetrevisionisterne under Hrustjov ville gøre Albanien til et militært knudepunkt for dets middelhavsflåde – og Albanien til en ensidig specialiseret nation a la Cuba med tobakken. Enver Hoxha kæmpede for en alsidig udvikling og modernisering af industri, landbrug og hele samfundet. Albanien skulle ikke risikere at blive afhængig af nogen stormagt – og havde (eller fandt) ressourcerne til at stole på egne kræfter.

Det var Enver Hoxha, der indledte den store ideologiske, politiske og organisatoriske kamp mod den moderne revisionisme, der slog rod i Sovjetunionens Kommunistiske Parti efter Stalins død. SUKP forsøgte at påtvinge den internationale kommunistiske bevægelse sin nye linje for samarbejde med imperialismen, alliance med socialdemokratiet og classesamarbejde i de kapitalistiske lande. På møderne i Moskva for de kommunistiske partier og arbejderpartierne i 1957 og 1960 gennemførte Enver Hoxha et forsvar for marxismen-leninismen og en afsløring af den moderne revisionisme, som var historisk, og som den aldrig overvandt. Han påviste, at revisionisme førte til at revolutionen blev stoppet og en proces, som førte til kapitalismens genrejsning blev resultatet i alle de tidligere socialistiske lande, som fulgte den revisionistiske vej – og at konsekvensen for alle de tidligere kommunistiske parti,

som opgave marxismen-leninismen og antog den moderne revisionisme som ideologisk og politisk platform måtte udvikle sig til reformistisk, socialdemokratiske partier. Denne proces kulminerede i årene omkring murens fald.

Frem til sin død fortsatte Enver Hoxha denne principfaste kamp mod alle varianter af revisionismen, indbefattet den kinesiske revisionisme og den såkaldte Mao Zedong-tænkning. Enver Hoxha og Albanien Arbejdets Parti spillede en væsentlig rolle i (gen)opbygningen af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse efter den splittelse sovjetrevisionisterne gennemførte.

Socialismen er massernes værk. Det er arbejdere og bønder, den revolutionære ungdom som bygger den. Under Enver Hoxha udvikledes en lang række metoder til at sikre arbejderklassens kommandoposter og kontrol med samfundet og udviklingen – og for at forhindre at borgerlige og revisionistiske elementer eksproprierede revolutionens resultater og gennemførte en kontrarevolution. Fra en halvfeudal og næsten middelalderlig situation blev Albanien et moderne, verdsligt, revolutionært og socialistisk samfund. Gangstervæsen, prostitution, narkotika. ukendt. Enorme skridt blev taget til at sikre kvindernes ligestilling; de middelalderlige blodfejder, de arrangerede ægteskaber og alt det forsvandt. Analfabetismen blev udryddet, levealderen fordoblet. Der blev bygget ikke bare fabrikker, men skoler, børnehaver, vuggestuer, sundhedsklinikker og hospitaler over hele landet.

Det var et gigantisk værk, som reaktionen i udlandet og i Albanien arbejdede hårdt på at omstyrte. Det lykkedes efter 1989. Resultatet kender alle: pyramidespil, narko, gangsterkapitalisme.

For albanerne og for arbejderne verden over gælder det samme: Enver Hoxhas vej er den vej, der fører ud af den gamle verden og over i den ny, socialismen. Det er marxismen-leninismens vej.

Klaus Riis

Anne Marie Helger og Hanne Reintoft til fest med maleraktivisterne

*Fredag den 15. april kl.
17 – hele natten i
Ungdomshuset, Jagtvej*

Lars Grenaa (TV) og Rune Eltard-Sørensen ved løsladelsen

For første gang siden maling-aktionen mod Fogh og Per Stig på Christiansborg træder de to aktivister bag aktionen nu frem og henvender sig direkte til offentligheden. Og det med en indbydelse til fest.

Anledningen er en masse-indsamling til at dække bøder, erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med retssagen mod aktivisterne. Den endelige dom over de to aktivister, Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen, lød på vold mod embedsmand i funktion og groft hærværk hvilket blev takseret til fængelsstraffe på tre og fire måneder. Den samlede regning for aktionen er nu opgjort til 200.000 kr. og det er de penge som nu skal findes ved hjælp af støttearrangementer og privat indsamling.

Fredag den 15. april fra kl. 17 indbydes der til et enormt arrangement i Ungdomshuset på Nørrebro med det bedste inden for hip hop, raggae, dance hall og elektro. Der står ingen organisation bag arrangementet. Det er udelukkende arrangeret af de to aktivister og deres venner.

- Lad os feste sammen og fortælle magthaverne at bøder og fængsel ikke stopper folkets tørst efter fred og retfærdighed, siger Lars Grenaa.

- Aktionen på Christiansborg kostede kassen. I stedet for at tage et lån i banken vil vi hellere holde en fest for samle ind. Så for folk også noget for deres penge, mener Rune Eltard-Sørensen.

Alle til arrangementet arbejder, spiller

eller medvirker gratis og alt overskud går til at betale erstatningskravet på 200.000 kr.

Det er lykkedes at få et fantastisk program op at stå.

Allerede fra om eftermiddagen vil Anne-Marie Helger og venner stå på scenen. Hanne Reintoft kommer forbi for at støtte. Det samme gør Bente Hansen og Vigga Bro..

Blandt de kunstneriske og musikalske sceneindslag er også Billy Koppel og Frank Hasselstrøm fra Catbird, sangskriveren Rasmus Nøhr, den stærkt roste Kenneth Thordal og digteren og scenejongløren Gordon Inc.

Her vil også være folkekøkken og lotteri for hele familien.

Fordelt på tre etager vil mere end 20 dj's, bands, rappere og soundsystems give den gas hele natten fra kl. 21. Her medvirker blandt andre RubA'Dub, Organiseret Riminalitet, Ras Money, Universal Soundsystem, Ole D og Per V, DameUlove, MHM ONE, All Prophet Sound, Looney Teknix, DJ CARS10, Miraculix Galarsystem, DJ MixMas & DJ Bambino.

Skvulp præsenterer junglefest i kælderens feat: Nico Defrost, Ane, The Seducers, Melk DJ's, DJ Abekat, Andreas Bennetzen. Visuals og anden udsmykning af: Remix The World

Anne Marie Helger og venner vil også være der...

Det foregår altså fredag den 15 april i Ungdomshuset, Jagtvej 69, 2200 Kbh. N.

Entreen er 50 kr.

Er du forhindret i at komme, så støt alligevel maleraktivisternes indsamling ved at indsatte et beløb i Den Danske Bank

Reg. Nr. 0978 konto nr. 4355 143 546

1. maj 2005

- mod Fogh,

Verden er et kaos af krig, eksploderende fattigdom og voksende undertrykkelse – og den gennemsyres af arbejdernes og folkenes protest og modstand mod monopolernes, imperialismens og militærmagternes hærgen.

Foghs og Mærsk's Danmark har anbragt sig i frontlinjen på den amerikanske imperialismes og den globale reaktions side som deltager i den rige verdens krig mod verdens fattige. Indtil fører Foghs krigsforbryderregering en uerklæret krig mod arbejderne, mod ungdommen, mod indvandrerne, mod det store flertal. Kommunalreformen, 'velfærdscommissionen', EU's servicedirektiv og mange andre nyliberale tiltag er en del af den borgerlige offensiv.

Efter folketingsvalget i januar står kampen nu ikke kun ved stemmeurnerne, men på gaderne, arbejdspladserne og uddannelsesstederne.

**Stop besættelsen af Irak –
De danske tropper hjem NU!**

Som en af Bush's nærmeste allierede i krigen om olie og verdensherredømme har Danmark soldater i Irak og Afghanistan og overalt, hvor Mærsk har interesser og den amerikanske præsident kalder. USA og dens allierede, fra Israels Sharon til Blair og Fogh, er forenet i en reaktionær imperialistisk verdensfront, som er hovedkilden til den globale uro. Danmark er deltager i en ulovlig krig, en kolonialistisk besættelsesmagt.

Vi støtter folkenes berettigede mod-

1. maj 2005

1. maj 2005

Bush og EU

standskamp – og kræver et stop for besættelserne af Irak, Palæstina, Afghanistan o.s.v. Det er en afgørende opgave at få stoppet krigspolitikken og få stillet de danske krigsforbrydere til regnskab.

**På vej mod
'Europas Forenede Stater' -
Stem Nej til unionsforfatningen
den 27. september**

Unionsforfatningen skal bane vejen for 'Europas Forenede Stater' i monopolernes billede. For at det gamle koloni-Europa i det 21. århundrede igen kan blive en imperialistisk supermagt. Forfatningen præciserer, at EU også er en militærunion – og forpligter alle medlemslande til stadig oprustning. Målsætningen om at være 'verdens mest konkurrencedygtige økonomi i 2010' skal gennemføres gennem privatiseringer, udliciteringer, 'servicedirektiver', 'brugerbetaling' o.s.v. på arbejderne bekostning, ved at presse real-lønnen ned og barbære alle sociale ordninger og tilkæmpede rettigheder yderligere væk, fra pensioner og arbejdsløshedsunderstøttelser til sundhedsvæsen og uddannelser. Det er Foghs politik på unionsplan.

**Invester i liv og velfærd –
ikke i krig og EU
Nej til privatisering
og slavearbejdsmarked**

Arbejderne og folkene verden rejser sig til kamp med masseprotester og strejker – i de besatte lande også med våben i hånd. Kampen er global – og fjenden er den samme: al imperialisme og al reaktion.

Arbejderklassens kamp og den folkelige modstand i Danmark må udvikles til en stærk front mod imperialismen, nyliberalisme, krig og reaktion. Det er opgaven 1. maj 2005.

**Fælles kamp mod kapitalen!
Socialismen er fremtiden!**

**ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE**

Fælles kamp mod kapitalen!

MOD BUSH, FOGH og EU!

Træk de danske tropper hjem NU! Stem NEJ til unionsforfatningen!

- For et frit Irak og Palæstina
- Støt folkenes modstand mod besættelse
- Bekæmp imperialismen
- Invester i liv og velfærd - ikke i krig og EU
- Nej til privatisering og slavearbejdsmarked
- Socialisme er fremtiden

PROGRAM KL. 12.00-17.00

Talere:

RINA RONJA KARI, Folkebevægelsen Mod EU

ULLA RØDER, International Fredsaktivist

OMAR DHAHIR, Komiteen For et Frit Irak

JAN NIELSEN, APK, Arbejderpartiet Kommunisterne

SAMER RAHMAN, Palæstinenser i Odense

LASSE NØRBO, DKU, Kommunistisk Ungdomsforbund

Underholdning:

**KAPAU TROPICAL
DEM VI ELSKER**

ARR.: RØD 1. MAJ KOMITEEN co. OKTOBER BOGCAFÉ SKIBHUSVEJ 100

1. maj på Den Røde Plads i Fælledparken

13-17.30 bag frimurerlogen

Stop Bush, Fogh og EU!

Træk de danske tropper hjem NU! Stem Nej til EU-traktaten!

Ulla Røder, fredsaktivist

Sammi Alaa, formand for Komiteen for et Frit Irak

Cathrine Pedersen, formand for DKU

Martin, Folkebevægelsens Ungdom mod EU

Bo Richardt, Fredsvagten

Dorte Grenaa, formand for APK

Highway Child, Rock'n Roll

Marie & Eva, a capella

Christian Sievert

Ole D fra Sund Fornuft og DJ Turkman Souljha

Arrangører: Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU)
og ArbejderPartiet Kommunisterne (APK)

Danmark er blevet katolsk

Hvem skulle have troet det? Lige pludselig blev medierne helt katolske

Paven døde den 2. april under kulminationen på de kommercielle H.C. Andersen-festligheder på 200-årsdagen, og Danmark blev katolsk. Den polske prælat overlevede ikke fejringen af eventyrdigteren, og det var heller ikke mere end lige, at H.C.A. gjorde det.

Pavens død udløste et religiøst massehysteri i den 'kristne verden', som ikke har noget fortilfælde i nyere tid. Millioner – især italienere og polakker – valfartede sammen med en flok internationale krigsforbrydere og kronede hoveder til Rom for at deltage i den rituelle bisættelse. I Polen og Cuba og flere steder var der landesorg. Millioner af polakker gik på gaderne. Det hele blev opflammet af det massive elektroniske propagandaapparat, der gennemtrænger stort set hver eneste krog af kloden.

Hundredvis af Ulla Therkildsen'er messede i ærbødighed de seneste irrelevante detaljer fra Peterspladsen før og efter, at der blev slukket for apparaterne ved dødslejet.

Kravet om, at Karol Wojtyla blev helgenkåret med det samme, genlød i Roms gader. De mest fanatiske forventer en genopstandelse om en måneds tid.

Hvad var det, propagandamedierne fejrede så højt og så længe?

- Johannes Paul vil blive husket for sin rolle i kommunismens sammenbrud i Europa, og for sit ufravigelige forsvar for traditionelle Vatikan-doktriner som leder for verdens 1,1 milliarder katolikker; hedder det i Vatikanets officielle dødsbudskab.

Som polsk kardinal og som pave spillede det afdøde kirkeoverhoved Karol Wojtyla en stor og aktiv politisk rolle for at gøre den katolske kirke til et undergravende redskab for den antikommunistiske kontrarevolution i Polen og i de tidligere socialistiske lande, godt hjulpet af de regerende revisionistiske partier, især det polske. Som pave fastholdt han bl.a. de traditionelle kvindeundertrykkende holdninger i den katolske kirke, modstanden mod abort

og afvisningen af prævention.

Vatikanet blev under Johannes Paul genrejst som et centrum for åndelig og politisk reaktion, som en nær allieret med den vestlige imperialistiske reaktion.

Derfor hylides han af samtlige verdens reaktionære statsledere med krigsforbryderpræsidenten George W. Bush i spidsen.

- Den katolske kirke har mistet sin hyrde. Verden har mistet en forkæmper for menneskelig frihed ... en trofast Guds tjener er blevet kaldt hjem, sagde USA's fundamentalistiske præsident.

- Pave Johannes Paul II var en inspiration for millioner af amerikanere og til mange andre over hele verden ... Vi er taknemmelige over, at Gud sendte os sådan en mand, en af Polens sønner, som blev biskop af Rom og en helt for mennesker i alle aldre.

Den italienske premierminister og krigsforbryder Silvio Berlusconi fortsatte:

- Vi er taknemmelige over for det utrættelige og vanskelige arbejde, han i den katolske kirkes navn udførte mod alle former for vold, pression og moralsk fornedrelse.

- Dette smertelige tab rammer hele den katolske kirke, som han ledte gennem dørene til det tredje årtusinde.

Den britiske krigsforbryder Tony Blair glemte ikke det globale perspektiv:

- Verden har mistet en religiøs leder, som nåede folk uanset tro. Han var en inspiration, en mand med en ekstraordinær tro, værdighed og mod. Trods et hårdt og vanskeligt liv stod han for social retfærdighed og var på de undertryktes side.

Den israelske premierminister, slagter og krigsforbryder Ariel Sharon

bragte sin spirituelle hyldest:

- Pave Johannes Paul II ... var ikke alene i besiddelse af stor ånd, men havde en god en. Selv om han repræsenterede katolicismen, nåede han med sit talent og personlighed hele det globale fællesskab.

Den danske krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen sendte et kondolence-telegram, sig selv og dronningen til Vatikanet. Han erklærer, at pavens betydning for de 'fredelige omvæltninger' i Polen og de øvrige central- og østeuropæiske lande i 1980'erne fortjener stor anerkendelse. *- Det vil vi huske ham for;* siger den katolske Fogh.

Den Europæiske Unions hyldest savnedes ikke, selvom Paven ikke fik indskrevet kristentroen som det ideologiske fundament for Unionen i den ny forfatningstraktat:

- Johannes Paul II vil blive husket som en, der spillede en særlig rolle i foreningen af Europa og fremskyndede idéer om fred og demokrati på vort kontinent, sagde EU-Kommissionens præsident Jose Manuel Barroso.

Selv det 'kommunistiske' Cuba har erklæret tre dages landesorg på grund af pave Johannes Paul II's død.

I et brev til Vatikanet skrev Castro, at "menneskeheden vil bevare et bevægende minde om det utrættelige arbejde, som hans hellighed pave Johannes Paul udførte for fred, retfærdighed og solidaritet mellem alle folkeslag"!

Det religiøse bedrag er næsten altomfattende. Men så er det officielle Danmark heller ikke rigtig katolsk. Bare reaktionært.

Vatikanet var en nær allieret med den italienske og tyske fascisme indtil dens nederlag. Som centrum for reaktion og antikommunisme blev pavedømmet genoplivet under den kolde krig. Karol Wojtyla var overhoved for den katolske kirke i 26 år, valgt specielt med henblik på at fremme regimeskift i Østeuropa. Han tilhørte den sorteste fløj af det katolske kleresi, nært knyttede til det berygtede Opus Dei.

Det er et overhoved for den globale reaktion, der døde.

Paven har blod på hænderne

Af Terry Eagleton

En af de største katastrofer for den kristne kirke siden Darwin, kalder denne britiske professor den afdøde Johannes Paul II.

Johannes Paul II blev pave i 1978, netop da de frigørende 60'ere gled over i den lange politiske nat under Ronald Reagan og Margaret Thatcher. Da de tidlige 70'eres økonomiske nedtur begyndte at bide, foretog den vestlige verden et afgørende sving mod højre, og forvandlingen af en obskur polsk biskop fra Karol Wojtyła til Johannes Paul II var en del af denne større vending. Den katolske kirke havde gennemlevet sin egen version af flower power i 60'erne, kendt som det Andet Vatikanconcil, og tiden var nu moden til at tøjle de venstreorienterede munke, klappeglade nonner og latinamerikanske katolske marxister. Alt dette var sat i gang af en pave – Johannes XIII – som de katolske konservative betragtede som i bedste fald skør, i værste som sovjetisk agent.

Til denne opgave var der brug for en, som var godt trænet i den kolde krigs teknikker. Som prælat fra Polen hyldede Wojtyła – som kom fra den måske mest reaktionære udpost for den katolske kirke, fuld af rørstrømsk Mariadyrkelse – nationalistisk fanatisme og glødende antikommunisme. Årtiers vane med at omgås de polske kommunister havde gjort ham og hans polske medbiskopper til behændige politiske operatører. Den polske kirke blev en indretning, som undertiden ikke var nem at skelne fra det stalinistiske bureaukrati. Begge institutioner var lukkede, dogmatiske, censurerende og hierarkiske, fulde af myter og personkulturer. Som mange andre *alter ego'er* var de tilfældigvis også dødsfjender, bundet sammen i en dødelig strid om det polske folks sjæl.

I bevidstheden om det magre udbytte af dialogen med det polske regime var biskopperne ikke tilbøjelige til lægge et Rowan-Williams-agtigt øre til begge sider af den teologiske konflikt, som

rasede i moderkirken. Under et besøg i Vatikanet, før han blev pave, blev den autoritære Wojtyła skrækslagen over synet af mundhuggende teologer. Sådan gjorde man ikke tingene i Warszawa. Vatikanets konservative fløj, som fra starten havde afskyet Vatikan-konciliet og gjort sit yderste for at afspore det, så derfor hen til polakkerne for redning. Da Peters trone blev tom, lykkedes det de konservative at sluge deres aversion mod en ikke-italiensk ypperstepræst og valgte én for første gang siden 1522.

Forskanset bag magten begyndte Johannes Paul II at rulle det Andet Vatikan-koncilis liberale fremskridt baglæns. Prominente liberale teologer blev indkaldt for hans trone til en overhaling. Et af hans vigtigste mål var at samle den magt, der var blevet decentraliseret til lokale kirker, i de pavelige hænder. I kirkens første tid valgte lægmænd og kvinder deres egne biser. Det Andet Vatikan-koncil gik ikke så vidt, men det insisterede på kollegialitets-doktrinen – at paven ikke skulle ses som *capo di tutti capi*, men som den første blandt ligemænd.

Johannes Paul anerkendte imidlertid ikke ligeværd med nogen. Fra sine tidligste præsteår var han berygtet for sin overdrevne tro på sin egen åndelige og intellektuelle kapacitet. Graham Greene drømte engang om at se en avisoverskrift, hvor der stod: "Johannes Paul

kanoniserer Jesus Kristus." Biskopperne blev kaldt til Rom for at modtage ordrer, ikke til broderlig rådslagning. Skøre mystikere fra det yderste højre og francoister blev hædret og latinamerikanske frigørelsesteologer overfuset. Pavens autoritet var så urørlig, at det lykkedes lederen af et spansk præsteseminarium at overbevise sine studerende om, at han havde pavens personlige tilfaldelse til at onanere dem.

Resultatet af magtkoncentrationen i Rom var infantiliseringen af de lokale kirker. Kleresiet fandt sig ude af stand til at tage initiativer uden nervøst at kigge tilbage over skulderen mod Den hellige stol. Det var netop på dette tidspunkt, hvor de lokale kirker var mindst i stand til at tackle en krise på en moden måde, at børnesex-skandalen brød løs. Johannes Pauls svar var at belønne en amerikansk kardinal, som ihærdigt havde dækket over skandalen, med en fornem post i Rom.

Hans pavedømmes største forbrydelse var imidlertid hverken hans del i denne tilsløring eller hans neandertalske holdning til kvinder. Det var den groteske ironi, hvormed Vatikanet fordømte kondomer – betegnet som en 'dødskultur' – der kunne have frelst millioner af katolikker i den tredje verden fra en smertefuld aids-død. Paven går til sin evige belønning med ansvaret for disse døde. Han er en af de største katastrofer for den kristne kirke siden Charles Darwin.

Terry Eagleton er professor i kulturhistorie ved Universitetet i Manchester. Først offentliggjort i The Guardian.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

”Job-bevis er løsningen”

En fremrykkelse af ansættelsesbeviset til første dag vil standse fup og svindel med illegal arbejdskraft, erklærer Socialdemokratiet.

Underbetaling og misbrug af udenlandsk arbejdskraft har to sider: Den legale og den illegale eller ulovlige. Der har i årevis – også før EU blev udvidet med ti østeuropæiske lande – været stor fokus på den illegale side. Det gælder ikke mindst det officielle Danmark med regering, politikere, presse og fagbosser i spidsen. Der er blevet fremsat løfter og garantier på, at der med østudvidelsen ikke ville finde ulovligheder sted.

Alligevel er der – ikke mindst via fagforbundet 3f's lokale afdelinger – blevet afsløret masser af sager. Disse, som kun afdækker toppen af isbjerget, er til tider ført til doms – med meget milde domme. Senest har Esbjerg politikreds med en vis stolthed meddelt, at det er lykkedes at afslutte ti sager. Udgangen på disse blev bøder mellem 3.000 og 48.000 danske kroner. Domme står sjældent mål med profitten, der er opnået med misbruget og ulovlighederne.

Nu har Socialdemokratiet tilsyneladende fundet de vises sten, der skal bringe ulovlighederne til afslutning:

- Skal man effektivt bekæmpe plat og brug af ulovlig udenlandsk eller sort arbejdskraft på det danske arbejdsmarked, skal der være papir på et ansættelsesforhold allerede fra første ansættelsesdag. I dag kræves beviset først efter en måneds ansættelse, forlyder det fra partiets arbejdsmarkedsordfører Jan Petersen som fortsætter:

- Det handler om, at få skilt færene fra bukkene, så dem, der omgår reglerne med alle mulige krumspring og fiduser, ikke nasser på det store flertal, der følger love og spilleregler på det danske arbejdsmarked.

Jan Petersen vil fremsætte forslaget i Folketinget. Han finder, at det også vil komme regeringens fair play-kampagne i møde, hvilket indikerer, at han for-

6 litauiske byggearbejdere på vej hjem med tomme lommes. Både legalt og illegalt udnyttes østarbejdere som slavearbejdskraft og løntrykkere.

Foto: Mikael Hjuler - www.tib.dk

venter tilslutning fra denne kant. Regeringen har hidtil afvist forslaget, så Jan Petersen håber, at det vil kunne trække et flertal med sig uden om den, ”hvis ikke de kommer på bedre tanker”. Dette vides endnu ikke, men Jan Petersen har til gengæld allerede opnået tilslutning fra i hvert fald dele af fagbevægelsen.

I bygningsarbejdernes paraplyorganisation Bygge-, Anlægs- og Trækartellet hilses det socialdemokratiske forslag velkommen:

- Vi mener også, at fordelene er så mange gange flere end de ulemper, der er forbundet med det, siger sekretariatsleder Gunde Odgaard. BAT-kartellet har ved flere lejligheder over for partierne bag Østtalen netop foreslået at kræve ansættelsesbevis fra første dag.

Såvel Jan Petersen som Gunde Odgaard peger på, hvad der uomtvisteligt er rigtigt, at det vil gøre det lettere for politiet at kunne gribe ind over for ulovligheder. Statsadvokaten for Sjælland har eksempelvis netop underkendt, at politiet kan stoppe arbejdet, hvis udstationerede håndværkere ikke inden for en kort tidsfrist kan bevise, at arbejdet udføres lovligt.

Alligevel vil forslaget kun være ”et

plaster på såret”. Det vil ingenlunde lukke for de mange lovovertrædelser, hvilket de mange milde domme konstant frister arbejdsgiverne til at forsøge sig med.

Hvad værre er, så er det danske arbejdsmarked gennem de sidste 15-20 år ved EU-direktiver blevet undergraved. Det sker systematisk og lovligt. Det er eksempelvis muligt for danske arbejdsgivere at entreprenere udenlandsk arbejdskraft i en periode op til at halvt år på deres hjemlands overenskomster – helt legalt!

Det seneste eksempel – som Kommunistisk Politik blandt andet beskrev indgående i sidste nummer – er det såkaldte Servicedirektiv, også kaldet Frankenstein-direktivet efter kommissær Bolkestein, der ville tillade alle former for tjenesteydelser udført af udenlandsk arbejdskraft til en aflønning efter hjemlandets overenskomster.

EU blev på grund af omfattende demonstrationer nødt til at tage direktivet af bordet i sin nuværende form, men Kommissionen har ikke lagt skjul på, at intentionerne bliver fastholdt i et nyt mere spiseligt direktiv.

Her tæller et ansættelsesbevis ikke som nogen trøst.

-gri

Lønfest for direktører

Mens lønnen for arbejdere stiger med omkring 3 pct. om året, der med inflation og forøgede brugerbetaling med mere betyder, at det står skidt til med reallønsforbedringer, så har direktører grund til at feste.

Ifølge Jyllands Posten steg lønnen for direktørerne i Danmarks 17 største virksomheder i gennemsnit med godt 22 procent fra 2003 til 2004. Til yderligere sammenligning kan det nævnes, at mange virksomheder har haft rekordoverskud sidste år.

Fagforbundet HK, som netop har indgået overenskomster på det offentlige område, erklærer, at man næste gang vil forfølge direktørernes "vej til målet":

- Det er ikke vores opgave at blande os i lønudviklingen for direktørerne. Men den almindelige lønudvikling ligger jo på mellem tre og fire procent. Derfor går vi ud fra at lønfastsættelsen for direktører også vil blive afspejlet i den lønudvikling, som resten af medarbejderne følger. Vi er jo alle fælles om

at skabe de gode resultater ude på virksomhederne, siger Bjarne Nielsen, næstformand for HK/Privat.

Bjarne Nielsen har tilsyneladende glemt at fortælle sin kollega i HK/Kommunal, Kim Simonsen, om sit nye syn på overenskomstforhandlinger:

- Det er en knaldgod overenskomst, vi har lavet denne gang, udtaler Kim Simonsen på vegne af 70.000 HK'ere i kommunerne.

Blandt de vigtige resultater i den nye overenskomst er, at alle ansatte stiger et løntrin, hvoraf en del af lønstigningen kommer fra Ny Løn. Dermed er det sikkert, at ingen ansatte i kommuner og amter kommer til at gå ned i løn, når 270 kommuner bliver til 100, konstaterer HK/Kommunal. Et løntrin svarer til et par kroner mere i timen.

HK'erne var heller ikke klar over den nye strategi, da de blev opfordret til at stemme JA, hvilket en tredjedel gjorde. Med en stemmeprocent på 37 var det nok til et klart JA. *-gri*

Minister lyver om effekt af 'starthjælp'

VK gennemførte for godt to år siden 'starthjælpen' for flygtninge og indvandrere, en overførselsindkomst fjernt fra de almindelige, ringe kontanthjælpsydelse. Filosofien bag ordningen er at underminere folks eksistens så meget, så de tvinges i arbejde. Problemet er blot, at der ingen arbejdspladser er.

Regeringen har mildest talt ikke haft succes med ordningen. Alligevel lod beskæftigelsesministeren i sidste uge den ganske danske presse meddele, at ordningen havde betydet flere flygtninge og indvandrere i arbejde:

- Undersøgelsen viser, at starthjælpen tilskynder flygtninge og indvandre-re til at komme i job. Ordningen virker altså, sagde Claus Hjort Frederiksen i en pressemeddelelse.

Ministeren ser noget, ingen andre kan se. Han har ét problem med sin udmelding: Den er forkert!

Rapporten, som beskæftigelsesministeren læner sig op af, konkluderer lige præcis intet om, hvorvidt folk kommer i arbejde. Fire "eksperter", der

har været med til at lave rapporten – heriblandt formanden for arbejdsgruppen – bekræfter alle, at ministerens konklusioner er forkerte.

Beskæftigelsesministeren forsvarer sig med, at antallet af flygtninge, der modtager 'starthjælp', er faldet, hvorefter han udleder, at de er kommet i arbejde. Dette er ikke sandt. Flygtninge og indvandrere mister retten til 'starthjælp', hvis deres ægtefælle opnår en indtægt. Hvis denne indtægt består af kontanthjælp, vil 'starthjælpen' bortfalde, da den er mindre end kontanthjælpen.

Tværtimod viser undersøgelsen, at ni procentpoint flere flygtninge modtager 'starthjælp' i forhold til, da flygtninge var berettiget til kontanthjælp, oplyser 3f.

Introduktionsydelsen til nyankomne udgør 5.500 kroner om måneden, og siden indførelsen af starthjælp og introduktionsydelse i 2002 har i alt 8.000 mennesker modtaget ydelserne. Ydelserne udbetales nogenlunde konstant til 1.000 personer i kvartalet.

LO-konference om EU-traktat

Onsdag den 11. maj 2005 holder LO en konference om EU's nye forfatningstraktat med fokus på konsekvenserne for danske og andre lønmodtagere i EU.

"Formålet er ikke at indlede debatten om for eller imod op til en kommende folkeafstemning. Formålet er at oplyse om den nye traktats indhold og at præsentere forskellige vurderinger af dens virkning for lønmodtagerne.

Konferencen er for medlemmer af LO-forbund. Der er gratis adgang for op til omkring 200 medlemmer (meget gerne tillidsrepræsentanter) af LO's forbund, så skynd dig at blive tilmeldt, inden det er for sent," meddeler LO.

Der er afsat en time til debat, hvoraf fire oplægsholdere vil tage sig af en del af tiden.

Over 15 pct. arbejdsløse

De første ti uger af 2005 viste en arbejdsløshed i fagforbundet 3f på nøjagtig 15,4 pct. Til sammenligning var den gennemsnitlige arbejdsløshed i SiD og KAD i 2004 på henholdsvis 11,4 og 10,9 pct. På grund af store sæsonudsving viser erfaringerne, at arbejdsløsheden – specielt inden for det grønne område og byggeriet – falder, når foråret indtræder, men det ændrer ikke ved det faktum, at de ufaglærte i 3f er hårdt ramt. For hele arbejdsstyrken var ledigheden på 6,9 pct. i januar.

Tyrkiet mål for udflagning

Fagbevægelsen og Dansk Industri er enige i vurderingen af, at Tyrkiet er et velegnet mål for danske virksomheder, når de overvejer at flytte produktionen:

- Uddannelsesniveaue er højt, og den ugentlige arbejdstid er høj, mens lønnen er meget lav, konstaterer Børge Frederiksen, formand for 3f's Industrigruppe

- Det er et potentielt stort marked med 70 mio. indbyggere og en vækstrate på 10 pct., hvilket er højere end Kinas, udtaler Henriette Søltøft, afsætningspolitisk chef i Dansk Industri.

Sandra Bakutz er tilbage i Wien

Af Irene Clausen

Sandra Bakutz er løsladt fra tyrkisk fængsel - men sagen er ikke slut

Retssagen imod menneskeretsaktivisten Sandra Bakutz fra Østrig fandt sted i Ankara den 31. marts. Foran retsbygningen var flere hundrede demonstranter mødt op med Sandra-bannere og politiske slogans. Til stede var også de ca. 20 medlemmer af den internationale delegation, hvori deltog et EU-parlamentsmedlem fra Østrig, en del journalister, advokater og græsroddere fra Østrig, Grækenland, Skotland, Tyskland, Holland og Danmark. Endvidere var Sandras østrigske og tyrkiske advokater til stede. Fra Danmark deltog fredsaktivist Ulla Røder og en repræsentant for Internationalt Forum.

Der har i årtier – efter de tre militærkup i Tyrkiet i 1960, 1971 og 1980 – eksisteret en tradition med, at internationale delegationer møder op til politiske retssager i Tyrkiet for at udøve 'demokratisk kontrol'. Og den internationale delegation spillede utvivlsomt en væsentlig rolle i Sandras retssag. Der

Protestdemonstration i Ankara ved retssagen

var fra mediernes side vildt stor interesse for at interviewe repræsentanter fra delegationen og høre vores mening om retssagen og det tyrkiske demokrati.

Anklagen mod Sandra gik på, at hun

tilhørte den illegale tyrkiske organisation DHKP-C (Det revolutionære folks befrielses parti-front). Denne anklage var begrundet i to hændelser: 1) Sandras deltagelse i november 2000 i en demonstration i Bruxelles imod den

Til forsvar for ytringsfriheden, retssikkerheden og demokratiet

Af Foreningen Oprør

På sit årsmøde i marts vedtog Foreningen Oprør denne udtalelse:

I 'krigen mod terror' udviskes forskellen mellem fredstid og krigstid.

Den nedbrydning af retssikkerheden, der skete under revisionen af straffeloven i 2002, den såkaldte 'terrorpakke', er udtryk herfor.

Civilsamfundet mister i stigende grad sin beskyttelse mod statsmagten. Tilvæksten i hemmelige procedurer i retsplejeloven afspejler de nye vilkår.

Retssikkerheden og ytringsfriheden er truet af svævende og elastiske bestemmelser, der baner vej for en høj grad af statslig vilkårlighed.

Sociale og politiske løsningsmodeller trænges i baggrunden af en sikkerhedspolitisk strategi med kriminalisering, øget strafudmåling, udvidede politimæssige beføjelser og indskrænkninger i borgeres retsbeskyttelse.

Denne sikkerhedspolitiske tendens slår ikke mindst igennem i opretholdelsen af den globale liberalistiske økonomi, der i så mange lande i verden betyder øget marginalisering og voksende uro.

Den såkaldte 'krig mod terror' retter sig mod den folkelige modstand mod denne globale politik.

Magtanvendelse er nutidens internationale horisont. I krigsførende samfund som det danske sniger krigen sig ind i hverdagen som en omstilling af

mentalitet og vaner. Hittidige demokratiske normer, også retsnormer, nedbrydes.

Foreningen Oprør opfordrer derfor til genskabelse og videreudvikling af retssikkerheden og ytringsfriheden. Terrorlovgivningen skal ophæves.

'Terrorlisterne' skal afskaffes. 'Krigen mod terror' skal afløses af sociale og politiske løsninger på konflikterne i verden.

På vegne af Foreningen Oprør

Christina Søby

Patrick Mac Manus

John Jakobsen

daværende tyrkiske udenrigsminister Ismail Cem sammen med to (påståede) medlemmer af DHKP-C – råbende ”Morder Cem, du kommer til at betale regningen”. Beviset var en artikel med foto i den tyrkiske avis Hürriyet (et foto, som slet ikke lignede Sandra). 2) Sandras deltagelse i et pressemøde i Bruxelles’ internationale pressecenter som repræsentant for støttekomiteen for Ihan Yelkuvan, en tyrkisk aktivist, der sultestrejkede i et tysk fængsel (påstået medlem af DHKP-C).

Sandras forsvarers argumenter gik bl.a. på, at beviserne var ikkeeksisterende, og hvorfor skulle retssagen finde sted i Tyrkiet og ikke i Bruxelles, hvor ’forbrydelserne’ var begået? Sandra holdt en flot forsvarstale, hvor hun fastholdt sin ret til at kritisere og føre kampagner imod Tyrkiets F-type-isolationsfængsler og manglende menneskerettigheder. Hun afviste at tilhøre DHKP-C, men kunne naturligvis ikke vide, hvilke organisationer hendes mange samarbejdspartnere tilhørte.

Statens anklager erkendte bevisernes svaghed og udsatte retssagen til 1. juni i år – idet anklagemyndigheden inden da vil have tjekket fotoet (originalen) i avisen Hürriyet og have Interpol inddraget. Trods henvendelser fra Sandras østrigske advokat til det tyrkiske indenrigsministerium lykkedes det ikke at få en aftale i hus, som garanterer Sandras ret til at vende tilbage til Tyrkiet (bortset fra retssagen, som hun naturligvis ikke deltager i). Så Tyrkiet vil fremover være lukket land for Sandra Bakutz.

Der var stor jubel over kendelsen: Sandra løsladt. Men vi blev hurtigt skuffede, for Sandra blev kørt direkte til fremmedpolitiet og opbevaret der natten over og dagen efter fløjet til Øst-rig. Dermed forhindrede det tyrkiske politi Sandra i at mødes med journalister efter løsladelsen og fortælle dem om fængselsopholdet osv. Samtidig forhindrede Sandras deltagelse i den efterfølgende sejrsmiddag og fest. Også en måde at krænke hendes ytringsfrihed på.

Irene Clausen er medlem af Internationalt Forums Mellemøstgruppe

Skillelinjer

- 125 år? Gispede Hanne.

Hun var lige blevet fortalt, at jeg i weekenden skulle til 125 års fødselsdag, hvilket hun naturligt nok fandt ret fantastisk. Jeg kunne se på hendes skeptiske mine, at hun mellem ørene spekulerede på, hvilken skrøne jeg nu havde fyret af.

- *Den er god nok*, bekræftede jeg, *men det er ganske vist to personer, der tilsammen fylder 125.*

Hanne åndede lettet op. Hun var dejlig fritaget for at spekulere videre på, hvorvidt vi i Danmark har så gamle mennesker.

Fødselsdagen, som strakte sig over en weekend indbefattet kroophold, blev en succes. Det var første gang, at fødselsdags”børnene” på henholdsvis 60 og 65 år introducerede de gensidige familier for hinanden. ”Børnene”, som begge var fraskilte, havde nemlig først fundet hinanden nogle få år tidligere via et telefonnetværk.

De to sider af den nu samlede familie havde hver sin baggrund: Den ene side stammede fra, opvokset i og boede stadig i København, mens den anden havde sine rødder i det nordjyske søndenfjords. Selve arrangementet var med stort diplomati lagt midtvejs for alle parter 12 kilometer fra Fredericia på kroen *Kryb-i-ly*.

Det var med en vis spændt forventning, at de to grene gav hånd og satte sig til samme veldækkede bord. Det skulle vise sig, at en eventuel skepsis over selskabets sammensætning blev gjort til skamme.

Poul, som var konsulent for iværksættere, repræsenterede den ypperste del, hvis man måler det ud fra den gængse opfattelse af erhvervslivets rangstige. Hvorvidt det var denne position, der havde givet ham den selvtilid, som han udstrålede ved middagsbordet, skal jeg lade være usagt, men han bestred den ”evne” at forholde sig til samtlige 14 gæster på én gang. Specielt nød han at gøre sig morsom på sin kones bekostning, hvilket jeg ud fra gæsternes almindelige muntherhed tol-

kede som lettere harmløst.

Da vi nåede til kaffen, opsøgte min kæreste, Lilian, og jeg det bord, hvor Poul havde slået sig ned. Han var jo trods alt en munter fyr med masser af spræl i. Det viste sig, at vi var de eneste, der opsøgte hans selskab, hvilket han var tydeligvis misfornøjet med. Stik modsat mine forventninger var han dårligt nok i stand til at komme i kontakt med. Han løste sin utilfredshed med at fremsætte et forslag, som ikke afventede nogen afstemning på, men umiddelbart selv iværksatte (han var ikke konsulent for iværksættere for ingenting): Vi blev straks slået sammen med nabobordet, som heller ikke blev forespurgt om ideen.

Der gik ikke mange minutter, før han havde fået spaltet – ikke bordet – men selskabet omkring i to lejre.

- *De unge gider jo ikke arbejde*, udtalte han bramfrit med en religiøs sikkerhed. Flere i selskabet så skeptisk på Poul, hvilket fik ham til at dokumentere sin påstand:

- *40 pct. af samtlige lærlingekontrakter på landsplan bliver opsagt inden for det første år.*

Da kage og udsagnet var blevet tygget færdigt, blev

der sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt det skyldtes dovne unge eller kyniske arbejdsgivere. Poul var jo med sit første udsagn ikke i tvivl, hvilket han underbyggede med, at kyniske arbejdsgivere ikke eksisterer. Det skabte en rimelig højroset diskussion, hvor der helt klart var slået bro mellem de forskellige landsdele. Poul havde isoleret sig og argumenterede derfor så meget mere voldsomt. Det fik hans svoger Kaj imidlertid lagt en dæmper på: - *Hvad med din sidste arbejdsgiver? Ham har du da altid omtalt som et svin.*

Debatten fandt hen i et fornuftigt leje i takt med Pouls retræte. De to grene af familien havde fundet sammen. Poul kunne heller ikke høste opbakning fra ”svigerfamilien”.

Reno

Portrættegning af Jørgen Buch 19.03.1974

Hans Scherfig 100 år Løgneren er blevet en vare

Det er magthavernes mål gennem monopoleet på presse og film og radio og fjernsyn at bestemme menneskenes tanker og bedøve hjernerne. Det er ikke bare uskyldig underholdning, ugebladene sælger, det er også opium. Det er avissskriverens job at forgifte sindene med små daglige doser. At kunne læse er ikke uden risiko; i grosserer-staten kan man læse sig dum.

Løgneren er under kapitalismen en vare, som købes og sælges og mangfoldiggøres, en masse-artikel, som fremstilles industrielt. Det kræver talent at lyve godt og overbevisende. Men talent er til salg. Den talentløse kapitalist kan købe, hvad han mangler. Der er ikke alene forfattere på markedet, hvis færdigheder falbydes. Der er også videnskaben. Psykologerne, som arrangerer nervekrigen, eksperter i angst og suggestion. I USA har man universiteter

for reklame og professorer i propaganda. Der er fakulteter for forfalskning og lærestole i løgn.

Det kan forekomme vanvittigt at ville stå imod denne magt. At ville udsende et uafhængigt dagblad, en revolutionær avis. Uden midler at ville måle sig med millionærerne. Ikke at tage mod bestikelse i et samfund, hvor alt er til salg. At være med dem, som ingenting ejer.

Der er meget, som vil forekomme småborgeren vanvittigt. Det forekom vel også filistrene forrykt, at den lille David turde tage kampen op med den store Goliath. Og det forekom de socialdemokratiske førere sindssygt og ufærdeligt, at frihedskæmperne under besættelsen ville vove at modstå Hitlers vældige værnemagt.

Fra 'Arbejderpresse og presse-prostitution' 1954

Dobbelt amerikansk protest

David Rovics og Anne Feeney er to af de absolutte sværvægttere i amerikansk politisk sang.

Amerikansk fagforeningskultur og folke- og protestsangertradition, når den er bedst. Anne Feeney og David Rovics turnerer i Danmark og Sverige fra d. 18.-31. maj 2005 under overskriften "Et andet USA er muligt".

Anne Feeney fik for nylig omkring 200 amerikanske sygeplejersker til at synge med på sine protestsange:

"Jeg så ud over mængden, der næppe var gammel nok til at huske Reagans tid, og syntes, jeg måtte tilbyde lidt baggrunds-oplysning," fortæller Anne, "og jeg fortsatte således:

"Dengang var verden et meget anderledes og virkelig skræmmende sted. Amerika var indviklet i et internationalt slag med en farlig og afvigende fjende, der var besluttet på at destruere vores levevis. Dette 'ondskabens rige' foregav at være en 'legitim' regering, men amerikanere med rødt blod var for kloge til at blive narret.

F.eks. havde det onde rige valgt, men valgene var snyd. Riget blev regeret af udvalgte, og når der var valgkamp, var der kun ringe forskel på kandidaterne, der var hånd-

plukkede af magtfulde grupper, som var helt ligeglade med almindelige arbejdende mennesker. Resultatet var, at almindelige mennesker nærede mistro til valgene.

Mødrene i det onde rige var nødt til at gå på arbejde og aflevere deres børn i overfyldte, underbemandede

børneomsorgscentre.

Og skønt det onde rige havde mange aviser og tv-kanaler, var medierne helt i hænderne på de samme magtfulde interesser og fungerede næsten kun som statens propaganda-arm. Der gik endog rygter om, at staten producerede 'historier', der blev udsendt som 'nyheder', og at der var såkaldte journalister, som faktisk var på Kremls lønningsliste. Disse 'nyhedshunde' blev betalt for at fremme regeringens agenda.

Skønt utilfredsheden var udbredt, var folkelige bevægelser mod regeringen usynlige i nyhederne. Afvigelser blev fortiet og straffet. Millioner af mennesker blev fængslet i det onde rige, og andre, der ikke kunne indrette sig under regimet, fik drugs og blev hjernevasket. Folk blev bedt om at udspionere naboerne og rapportere alt mistænkeligt til regeringen.

Og heller ikke her var alting perfekt. Daværende præsident Reagans skattestop for de rige havde skabt det største kasse-underskud i vores nations historie. Der var fuldstændig ligeglæthed i Washington med vores forringede miljø. Vores hjemvendte veteraner fik kun lidt hjælp fra regeringen, skønt vores militærbudget var svulmet så meget op, at det blev en trussel mod alle vores sociale programmer.

Gud ske tak og lov for, at tiderne er ændret!"

David Rovics behøver næppe nogen præsentation. Han er en af de mest fremtrædende politiske sangere og sangskrivere i USA i dag. Sangen 'Hvor langt er der herfra til Nürnberg' er blot en i en perlerække af skarpe skud.

Turné-planen ser for nærværende sådan ud

David Rovics solo:

Tirsdag den 10. maj – Aalborg
Lørdag den 14. maj – Odense
Søndag den 15. maj – København.

Anne Feeney og David Rovics:

Fredag den 20. maj – Fagforeningsarrangement, Boykot Coca-Cola i København
Lørdag den 21. maj – Fredsfestival på Karensminde, Sydhavnen København

Søndag den 22. maj – Göteborg, Sverige
Mandag den 23. maj – LO-skolen Helsingør
Fredag den 27. maj – Sundsvall, Sverige
Lørdag den 28. maj – Stockholm, Sverige
Søndag den 29. maj – Malmø, med Jan Hammarlund
Mandag den 30. maj – Odense

Der forhandles om aftaler i Århus og Randers.
Listen bliver opdateret på nettet her:
www.booking.prognet.dk

Hvor langt er der herfra til Nürnberg?

Af David Rovics

Er der et flag på dit hus
Og et flag på din bil
Og et mærke på din postkasse
Med stjerner og tremmer
Støtter du præsidenten
Og krigen om olie
Synes du, dine sønner hører til
Der, på andres jord
Hvor langt er der herfra til Nürnberg?

Hørte du om Falluja
Og de hundred tusind døde
Hørte du om torturen
I aviserne, du læste
Foregav du, det var ligegyldigt
Gav du nogle få dårlige mænd skylden
Troede du dine ledere
Ikke ville gøre det igen
Hvor langt er der herfra til Nürnberg?

Designede du softwaren
Der styrede maskinen i tanksene
Eller flyttede du papirer
I City Bank
Var du i Seattle
Gjorde bomberne til guld
Eller trykkede' du på afstrækkeren
Fordi du gjorde, hvad der blev sagt
Hvor langt er der herfra til Nürnberg?

Eller bragte du dine børn i skole
Tog på arbejde
Betalte dine skatter i april
For at understøtte banden
Stemte du på det mindre onde
Og tænker Det er skammeligt
Tror du, at det alene
Kan fjerne skylden
Hvor langt er der herfra til Nürnberg?

Oversat af GBe

De tyske flygtninge var besættelse nr. 2

Af Frede Klitgård

Frede Klitgård, formand for Aktive Modstandsfolk, gør opmærksom på, at den tyske flygtningestrøm i 1945 var en sammenblanding af civile og soldater. Den var planlagt, iværksat og dirigeret efter Adolf Hitlers personlige befaling som et led i de tyske militære operationer. De officielt 244.000 flygtninge var næsten en fordobling af den tyske besættelses styrkes 250.000-300.000 mand. Det var en enorm byrde.

Dr.med. Kirsten Lylløf fortsætter ufortrødent med at fremmane et skævt billede af den anden tyske besættelse – en ny besættelse i besættelsen – i Danmark i 1945. Hun har ikke et eneste kritisk ord om diktator Adolf Hitler eller nazismen, der udløste krigen, men stempler danskerne som onde monstre, der førte krig imod børn, som de anså for at være fjender. Hun har dog nødtvunget neddæmpet sin kritik af de hævnerrige modstandsfolk som dem, der pustede til hadet, og til de onde læger, hun anklager for at svigte lægeløftet og gradbøje det.

Kirsten Lylløf fremsætter som tidligere mange udokumenterede påstande og forbigår i tavshed en lang række kendsgeninger.

Til billedet hører bl.a. de følgende fakta, som refereres i punkter:

1. Flygtningestrømmen var planlagt, iværksat og ledet af Tysklands militære overkommando med Adolf Hitler som øverstkommanderende. Der var tale om en militær operation af enorme dimensioner, hvor Hitler & Co. søgte at redde så megen kanonføde som muligt fra at blive nedkæmpet eller tilfangetaget af den frembrusende sovjetiske hær, der havde befriet vældige områder. I kollaborationsbladet Politiken (06.4.05) betegner journalist (?) Silke Bock Europas befriere som 'en invasionsstyrke'. Vi kan tilbyde et lynkursus i retskriv-

ning, men kan også anbefale at konsultere en ordbog. Den tyske tvangsevakuering omfattede over to millioner mennesker – soldater og civile. Mange af de civile var i øvrigt nazistiske kolonisatorer, der havde deltaget i den skrupelløse og hårdhændede tyske undertrykkelse i de erobrede områder i bl.a. Polen og Sovjetunionen, og som nu forvandlede sig til ellers foragtede civilister.

2. Den 4. februar 1945 udløste Adolf Hitler tvangsevakueringen ved at udstede et dekret, også kaldet *Führerbefehl* eller Førerordre, der lyder:

”Til øjeblikkelig aflastning af transportsituationen i Riget befaler jeg, at de folkefæller (*Volksgenossen*), som forbigående må føres tilbage fra Rigets østområder, skal indkvarteres i Riget og i Danmark.”

De tyske flygtninge talte næsten en halv million sårede soldater, mens en kvart million var våbenføre soldater. En del af disse blev sendt til Nordtyskland. De civile flygtninge, hvoraf mange var højtstående nazister eller familiemedlemmer af sådanne koryfæer, talte godt en million mennesker og havde status som Værnemagtsfølge (*Wehrmachtsgefolge*), og de fik udbetalt 'løn' af Værnemagten, der hentede pengene i Nationalbanken. Hver flygtning fik udbetalt en krone pr. dag i 'lommepenge'. Værnemagten og den faktiske tyske statholder, SS-general og krigsforbryder Werner Best, havde fra starten bedyret, at flygtningene udelukkende var et tysk ansvar, og at besættelsesmagten nok selv skulle tage sig af dem.

3. I Danmark beslaglagde tyskerne uden hensyn til børnene over 1.000 skoler samt idrætshaller, badhoteller, vandrehjem, lagerbygninger, fabrikker m.v. for at huse flygtningene. Efter befrielsen den 4. maj blev der oprettet en dansk flygtningeadministration, som gik i gang med at skabe ordnede forhold og bygge flygtningelejre. Over 6.000 mennesker, deraf mange modstandsfolk, blev sat ind i hjælpearbejdet.

4. Tyskerne bad ikke danske myndigheder om hjælp. De erklærede fra starten, at flygtningesagen var deres eget anliggende og ansvar, og at de ikke ønskede 'indblanding'. Først i slutningen af marts, da der herskede et utroligt kaos i de tyske forlægninger og der mange steder blev fundet lig, kom der henvendelser om hjælp af forskellig art. Lægerne tilbød at stille deres ekspertise til rådighed, men stillede som betingelse, at de danskere, som Gestapo, dvs. tyskernes hemmelige politiske politi, havde fanget og deporteret til Tyskland til helvedet i fængsler og koncentrationslejre, skulle sikres hjælp og bedre kår. Det var en utroligt dristig holdning i en tid, hvor Schalburg- og Hipofolk, stikkere og dødspatrujer hærgede med hævmord, sprængning af bygninger som f.eks. Tivoli eller passagertog.

5. Det var i strid med folkeretten og meget andet, at Tyskland påtvang Danmark hele byrden ved den anden tyske besættelse. Aldrig nogen sinde havde verden oplevet, at en besættelsesmagt misbrugte sin magtstilling til at anbringe et stort antal af sine egne borgere i et besat land. De tyske 'flygtninge', hvoraf mange ikke var flygtninge i almindelig forstand, hørte i øvrigt ikke under dansk jurisdiktion, men under den britiske flygtningeadministration *SHAEF* (*Supreme Headquarters Allied Expeditionary Forces*).

6. Kirsten Lylløf hævder, at de tyske børn blev sultet, og hun udtrykker bitterhed over, at børnene blev forsynet med tøj fra udlandet. Påstanden om sult og underernæring kan totalt afvises og er også tidligere blevet modbevist. Men det

skete måske, at der i flygtningelejrene var kriminelle tyskere, måske nazister (?), som tilranede sig magten og stjal føde fra børnene. Men det kan danskerne vel ikke lastes for? Forkert adresse, Frau Lyllof. De tyske flygtningebørns og de øvrige tyskerses madrationer var i virkeligheden ikke meget ringere end de danske. Som følge af den første tyske besættelse var Danmark et plyndret land, hvor der herskede enorm mangel på alt. Tøjet var elendig tysk cellulid, der ikke tålte regn, skoene var af pap, eventuelt rødspætteskind, og håndklæder, sengetøj, madrasser, gazebind m.v. var lavet af papir. Cigarer blev lavet af fynsk hø, kogte bølgeblade blev kaldt te, cikorie blandet med gulerødder blev ophøjet til 'kaffe'. Det meste tøj, børnene fik, var indkøbt i dyre domme i Sverige, så flygtningebørnene var faktisk bedre stillet end danske børn. Kirsten Lyllof må forklare, hvorfor fremskaffelsen af tøj – selv om det var udenlandsk – var en særdeles nedrig og dadelværdig handling.

7. Verdenskrigen, som de tyske nazister havde udløst ved overfaldet på Polen den 1. september i 1939, skabte enorme flygtningestrømme, som i 1945 affødte store problemer overalt i Europa. Alle tyske fanger, slavearbejdere og soldater ville hjem. De allierede tvang faktisk Danmark til at beholde, huse, bespise og betale udgifterne osv. for de tyske flygtninge. Den sidste 'flygtning' blev først sendt hjem i 1948. Regningen på 450 mio. kr., i dag nærmere 10 milliarder kr., skulle betales af den tyske stat, men den betalte kun i alt 160 mio. kr., mens den danske befolkning måtte udrede resten. Den tyske gæld og – fy, skamme (!) – krigsskadeerstatning, der blev tilstået Danmark ved internationale forhandlinger i London i marts 1952, forsvandt op i den blå luft.

8. Kirsten Lyllof er forarget over, at flygtningene og især børnene blev spærret inde bag pigtråd. Det er en fin holdning. Men vi har desværre endnu til gode at høre, at hun som f.eks. modstandsfolkene modarbejder krig og dens følger. Allerede før den store krig blev politisk og religiøst forfulgte flygtninge fra Nazityskland udsat for kritisabel 'behandling'. Den dag i dag er det almindeligt, at en flygtning bliver spærret inde i fængsel eller f.eks. Sand-

holmlejren. De er registreret og holdes under opsyn. De tyske flygtninge blev ikke holdt i lejre, fordi danskerne var onde og ufølsomme monstre. Bortset fra den store frygt for epidemiske sygdomme, var de tvangsevakuerede flygtninge underlagt fremmedlovens § 14, hvorefter flygtninge kan nægtes ophold og holdes 'under tilsyn og bevogtning, indtil bortsendelse kan finde sted'. Det var også et reelt problem, at mange tyske topnazister og krigsforbrydere smed uniformen med hagekorset og søgte at kamuflere sig som flygtninge. En snes 'hårdt sårede soldater' blev f.eks. afsløret i Gråsten. Da de blev viklet ud af mange lag gazebind, fremstod de som særdeles levende krigsforbrydere, der ville benytte sig af den kendte '*Flugtrute Nord*'. Det ville have været uforsvarligt blot at lade flygtningene flakke omkring på egen hånd.

Kirsten Lyllof bedes opklare, hvordan læger og andre kunne tiltvinge sig adgang til de tyske forlægninger, der var rene fæstninger med barrikader, pigtrådshegn og skydeglade vagtposter. Man kunne jo ikke bare vade ind fra gaden, liebe Frau Lyllof. Og hvordan skulle man påtvinge hjælp til folk, der på enhver måde modsatte sig hjælp?

9. For de tyske flygtninge blev der bygget sygehuse, tandklinikker, børnehaver, skoler, kirker, mødelokaler og meget andet, således at forholdene for dem i hvert fald ikke var ringere end uden for hegnet. Mens danske børn fik deres skolegang forstyrret eller helt ødelagt på grund af de to massive tyske besættelser, sørgede de påstået hadefulde danskere for at skabe udmærkede og smukke bygninger til de tyske børns undervisning. Kirsten Lyllof opererer nu med en ekstra dosis medlidenhed, nemlig begrebet '*uledsagede børn*'. Men hun kan vist ikke svare på, hvor mange børn der var ledsaget, og hvor mange der ikke var. Hun kan også starte med at erkende, at mange flygtninge var i en elendig sundhedsmæssig tilstand og ofte fejl- og/eller underernæret.

10. Mange skibe har bragt mange mennesker over Østersøen. Den 3. oktober 1943 løb det tyske 'Wartheland' ud fra Frihavnen i København med 150 danske kommunister og 202 danske jøder stuvet sammen i lasten. Deres endesta-

tion var henholdsvis KZ-lejrene Stutthof og Theresienstadt. Mange kom aldrig tilbage. Den 11. februar sejlede 'Wartheland' en tur den modsatte vej og løb ind i Frihavnen, men ikke med de kidnappede danskere på 1. klasse. Nu kom skibet med en last af 2500 sårede soldater, men kun 200 flygtninge. Dem skulle det besatte og undertrykte Danmark byde velkommen med åbne arme og tage sig af på alle måder, mener Kirsten Lyllof. Mange vil sikkert kunne forstå den manglende begejstring.

11. Efter krigen blev der fundet et stort antal danske skibe i Tyskland, Norge og andre steder. De var bogstaveligt talt blevet tyvstjålet af den tyske 'beskyttelsesmagt', herunder i seks skibe, der var lagt op i Sydhavnen i København og bl.a. brugt til at transportere soldater og tvangsevakuerede over Østersøen. Nazisterne gav de danske skibe tyske navne, men f.eks. de røvede danske Storebæltsfærger var let genkendelige. For at standse sørøveriet og redde skibene til brug i fredens tjeneste sprængte Bopa-sabotører Langebro og aflåste dermed Sydhavnen i København.

12. Kirsten Lyllof har gjort et stort nummer ud af, at 'danske læger' ifølge hende nægtede at yde hjælp til de stakels tyske børn. De tyske børn døde i tusindvis, skønt de nemt kunne have været reddet, hævder Kirsten Lyllof. Hendes stærkt følelseladende medlidenhedskampagne er baseret på en myte, hun flittigt vedligeholder i de villige Public Service-medier. Historikeren Frantz Wendt undersøgte i sin tid påstanden, og i 'Danmarks Historie' (Politikens Forlag, 1978, bind 14, s.341) erklærer han, at '*den ernæring, flygtningene fik i lejrene, var knap, men tilstrækkelig. Staten indkøbte råstofferne, men de internerede tilberedte selvmaden. De sanitære forhold i lejrene var også så gode, at dødeligheden svarede til den danske i de samme aldersgrupper*'. I øvrigt havde flygtningene mulighed for at komplettere forsyningerne med egen avl fra nyttehaver.

I begyndelsen var der måske en betydelig overdødelighed, men den må tilskrives de elendige sundheds- og ernæringsmæssige tilstande i nazisternes paradys, hvor man foretrak kanoner frem for smør.

Situationen i Venezuela

Fælleserklæring fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)

På den 10. samling i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som Arbejderpartiet Kommunisterne er tilsluttet og deltager i, i december 2004 i Ecuador blev situationen i Venezuela og det venezuelanske parti *Bandera Rojas* positioner og virksomhed behandlet.

Bandera Roja har været anerkendt som medlem af IKMLPO, men blev med denne udtalelse fra Konferencen udelukket derfra.

Resolutionen foretager en omfattende marxistisk-analyse af situationen i Venezuela og fastlægger de marxistisk-leninistiske partiers holdning dertil – og redegør samtidig for centrale principper for de marxistisk-leninistiske partiers internationale samarbejde og koordination i dag.

Konferencen vedtog også en række andre udtalelser, hilsener og erklæringer, som vil blive offentliggjort på dansk.

På Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO) er situationen i Venezuela og partiet *Bandera Rojas* positioner og aktioner blevet behandlet i sammenhæng med diskussionen af andre temaer.

Under denne behandling af problemerne har vi beskæftiget os med undersøgelsen af den politiske situation i Venezuela og ligeledes med forbindelserne imellem broderpartier og normerne for konferencen. En sådan diskussion er ikke blevet ført særskilt indtil nu. Nu er behandlingen af forskellige aspekter gennemført for at komme frem til konklusioner.

I Venezuela udvikler begivenhederne sig med stor hastighed, og deres betydning rækker ud over landets grænser og indvirker på den internationale politik, i særdeleshed i Latinamerika.

Af disse grunde har Den Internationale Konferencens 10. plenum behandlet

dette spørgsmål og taget klar stilling dertil.

1.

Den samfundsmæssige og politiske proces, som i øjeblikket udvikler sig i Venezuela, omfatter millioner af mennesker: folkets masser, arbejderklassen, bønderne og ungdommen. Alle sociale klasser såvel som de samfundsmæssige og politiske organisationer tager del deri.

Denne mangeårige proces er i den seneste tid taget til i intensitet med hensyn til folkemassernes aktivitet, og i eksplosivitet.

Det fordrer af os, af de proletariske revolutionære, venstreorienterede mænd og kvinder, demokrater, patrioter og sociale frontkæmpere, at vi tager parti, tager klar stilling for og yder støtte til og viser solidaritet med de progressive kræfter, der står imod den nordamerikanske imperialisme og det venezuelanske oligarki.

2.

Tilspidsningen af krisen i Venezuela har de sidste godt 10 år ført til politisk opflåning og splittelse inden for de traditionelle politiske partier såvel som til masseprotester mod den imperialistisk-borgerlige udplyndring og undertrykkelse.

COPEI (1) og AD (2), der på skift har haft magten, er i løbet af krisen blevet rystet i deres grundvold, er blevet kompromitteret af omfattende korrupsion, og de er som følge af de politiske ændringer, der udspringer fra de selv samme oligarkiske lag, blevet fortrængt fra regeringspositionerne.

De af imperialismen og af dens partnere i det venezuelanske storborger-skab foretrukne nyliberale foranstaltninger har skærpet krisen og gjort afhængigheden klarere.

Privatiseringen, undertrykkelsen og bedraget ved industrialiseringen af landet førte til stigning i arbejdsløsheden, yderligere forarmelse af arbejderne og gødede utilfredsheden og ønskerne om forandringer blandt folkemasserne og ungdommen.

3.

Siden den såkaldte "*Caracazo*" (3) i februar 1989, fulgt af "*militæroprøret*" (4) i 1992, udviklede de arbejdende massers og ungdommens kamp, der stræbte efter omstyrning af regeringen og efter sociale forandringer, sig stærkt.

Det venezuelanske folks kamp blev ført på en mangesidig måde: arbejdernes strejker, ungdommens kamp i gaderne, store mobiliseringer imod korrupsion, aktioner for frihed og demokrati, en søgning mod politiske alternativer, dannelsen af nye blokke og forbund med udgangspunkt i folkemasserne, deltagelse i valgene på selvstændige lister.

Venezuela oplevede et opsving i massernes kamp, by og land blev til skueplads for konfrontationen mellem småfolks frihedskamp og bourgeoisiets og imperialismens antinationale og antifolkelige politik

4.

I 1998 stillede en betydelig del af det venezuelanske folk, de demokratiske og venstreorienterede partier og organi-

TEMA: Situationen i Venezuela

sationer op til valg (5) med et eget alternativ. De opstillede som kandidat oberst Hugo Chávez på et alternativt program mod de traditionelle politiske partiers platforme.

I Hugo Chávez, som i 1992 havde førte an i militæroprøret mod regeringen Carlos Andrés Pérez og siden blev forfulgt og sad i fængsel i flere år, så en stor del af venezuelanerne de rebelske soldater, der havde sat sig op imod korrupsionen og oligarkiets sultepolitik. Han betød håb og mulighed for forandring.

Chávez holdt opildnende kamptaler mod korrupsion og privilegier i åben konfrontation med de traditionelle partier, stillede forslag til forandring, lovede at gøre op med social ulighed og at tage fat på Venezuelas og folkets store problemer.

Folkemassernes ønsker om forandring, de borgerlige partiers nedslidthed og tab af prestige og opsvinget i den sociale kamp flød sammen i det af Chávez foreslåede parlamentariske alternativ, og dette vandt valget i første valgøgang.

Denne triumf vækkede store forhåbninger og forventninger i Venezuela og ud over landet grænser, ikke mindst i Latinamerika.

5.

I den nye regering foreslår Cháves nogle politiske forandringer, indkalder den forfatningsgivende forsamling (*Asamblea Constituyente*), og på denne måde bliver en del sociale fremskridt opnået for de arbejdende masser, enkelte demokratiske normer institutionaliseret, og der bliver banet veje for forandringer i det økonomiske og samfundsmæssige liv (6).

Den nye forfatning forandrer ikke den økonomiske orden, og de kapitalistiske institutioner bliver lige så lidt antastet som de politiske normer. Alligevel udgør den et reelt fremskridt i den venezuelanske lovgivning, for de gældende demokratiske politiske rettigheder og den offentlige frihed.

6.

Regeringen Chávez råder over betydelige finansielle ressourcer, som kommer fra de internationale priser på olie.

Med disse midler kunne meget blive

gjort for de fattigste lag af det venezuelanske folks velfærd, og regeringen Chávez kunne udvide sin sociale basis.

Man er gået i gang med en alfabetiseringskampagne, styrker det offentlige skolevæsen og giver dermed millioner af venezuelanere, der ikke før havde det, mulighed for adgang til skoler, opbygger et sundhedsvæsen, der er for alle, har påbegyndt en jordreform, der omfatter statens landejendomme og de uudnyttede landområder, som de store jordejere besidder.

7.

Chávez organiserede et politisk parti (*Movimiento Bolivariano V República: den Bolivarianske Bevægelse for den 5. Republik*), hvormed det lykkedes ham i forbund med andre organisationer at vinde valget. Dette parti er ikke et regerings- og ledelsesinstrument for masserne. Det er påvirket af ideologisk splittelse og korrupsion.

De andre politiske venstreorienterede partier og organisationer, som er med i regeringen, har ringe betydning og besidder næppe potentialet til at koordinere samfundsmæssige og politiske processer, der udfolder sig i stor skala.

Chávez har et godt kommunikationsniveau med folket og ungdommen og er den ubestridte leder af processerne.

8.

Regeringen Chávez har ikke ændret karakteren af den samfundsmæssige og politiske orden i Venezuela, men angriber i et vist omfang storborgerskabets og imperialismens interesser og begunstiger de fattigste lag i samfundet.

Den har fastholdt modstanden mod Plan Colombia, mod ALCA (7), mod Irak-krigen og spiller en vigtig rolle inden for OPEC (8) gennem at forfægte olieudvindingslandenes interesser.

Imod imperialismens hensigter og trods bestræbelserne fra det venezuelanske oligarki og reaktionen fastholder man samarbejdet med og den gensidige hjælp til det revolutionære Cuba.

Disse kendsgerninger har pådraget sig hadet fra de nordamerikanske monopoler, den amerikanske regering, oligarkiet og de traditionelle politiske partier og reaktionære kræfter, der fra første færd med rasende angreb har vil-

let styrte regeringen.

Det er lykkedes dem at inddrage en stor del af mellemlagene i befolkningen, erhvervslivet og en del af arbejderklassen i aktiviteter rettet mod Chávez. Disse sociale lag stræber efter sikkerhed og frygter for et oprør fra dem, der lever under den absolutte fattigdomsgrænse, og hvis utilfredshed næres af den krise, der ryster Venezuela.

For imperialismen er ethvert middel i orden, legalt eller illegalt.

En stor del af imperialismens politik bliver spredt af massemedierne, af radioen og tv-stationerne, der time for time, dag for dag hetzer mod, bagtaler, opdiger episoder om og angriber Chávez, hans regering og dens arbejde.

Imperialisterne ophidser soldaterne og trænger ind på kaserne i jagt på soldater, som viser åben modstand imod Chávez, og benytter dem som spydspids. De forsøger at undergrave de væbnede styrker og organisere et kup mod Chávez.

Imperialisterne opbygger sociale politiske forbund, lader dem bryde sammen igen for at etablere sig på ny med den hensigt at forene alle højrekræfter og alle reaktionære kræfter.

Oppositionens synlige hoved er "*Federación de Cámaras*" (9), som repræsenterer arbejdsgiverforeningerne og bankassocationerne såvel som den høje gejstlighed inden for den katolske kirke. Indlemmet deri er også de traditionelle partier, de bureaukratiske kræfter i samfundet og renegater fra det politiske venstre, ligesom der også findes enkelte politiske organisationer med en venstreorienteret og revolutionær fortid.

Regeringen Bush, det nordamerikan-

ske herskab og CIA er de dukkeførere, som holder de reaktionære venezuelaners aktioner i snor og sammenkæder dem. Eksilcubanere og colombianske paramilitære udgør også en del af de kræfter, der er meget aktive mod regeringen Chávez.

På den anden side står folkemasserne, arbejderklassen, bønderne, de underbeskæftigede, de mange, der lever under den absolutte fattigdomsgrænse, og de brede lag af ungdommen, der ser regeringens arbejde som deres eget.

I Venezuela foregår der i dag en dyb og omfattende samfundsmæssig og politisk proces, som har polariseret samfundet. Kampen eksploderer på alle områder – i omfanget af ideer, i de politiske konfrontationer, på gaderne og pladserne.

9.

Denne samfundsmæssige og politiske konfrontation øges i 1998 og finder udtryk på forskellige områder og niveauer.

Regeringen Chávez udskriver seks gange valg, som *hver* gang har bekræftet regeringens støtte fra det venezuelanske folk.

Den indkalder den forfatningsgivende forsamling og udarbejder en ny politisk grundlov (*Nueva Carta Política*).

Chávez selv accepterer et nyt præsidentvalg og bliver med stor majoritet bekræftet og genvalgt.

Han organiserer befolkningen i de såkaldte bolivarianske cirkler (*Circulus Bolivarianos*) og styrker på den måde den folkelige støtte til sin regeringsvirksomhed.

Oppositionen har aktivt deltaget i den proces og har ved alle valgrunder lidt nederlag.

Organiseret af den nordamerikanske regering og CIA, af det kirkelige hierarki, af *federóamaras* (arbejdsgiverne) og en gruppe medskyldige officerer fandt der i 2002 et statskup sted (10), hvorunder Chávez blev fængslet og en ny regering udpeget. De fattige i Caracas og flertallet af hærstyrkerne bakkede op om regeringen Chávez og slog kupforsøget ned.

I december 2002 og januar 2003 organiserede arbejdsgiverne en strejke/lockout (11) for at få den venezuelanske økonomi til at bryde sammen og

derigennem styrte regeringen. Det mislykkedes.

Med en klage til forfatningsdomstolen satte oppositionen med alle midler tryk på kampagnen for en folkeafstemning for at tilbagekalde Chávez' mandat som præsident (*Referéndum Revocatorio del Mandato del Presidente Chávez*). Denne folkeafstemning fandt sted i august 2004, og endnu en gang blev Chávez genvalgt med overvældende flertal.

De reaktionære kræfter vil ikke opgive deres planer om at forsvare oligarkiet og imperialismen og fortsætte deres kampforanstaltninger.

De folkelige kræfter, patrioterne, demokraterne, de venstreorienterede og revolutionære kræfter vil marchere fremad, drive processen videre og forsvare den.

I Venezuela udkæmpes et stort opgør mod imperialismen, og vi proletariske revolutionære må i overensstemmelse med denne situation støtte arbejderne og ungdommen **og** regeringen Chávez, så længe den bibeholder sin demokratiske og patriotiske linje.

10.

Regeringen Chávez modsætter sig De Forenede Stater og dets imperialistiske rænker. Det er indlysende, at denne konfrontation begrænser sig til bestemte dele af afhængigheden, at der er spørgsmål, der ikke bliver berørt, og at de internationale monopoler stadig kan gennemføre deres forehavender.

I det mindste kan regeringen Chávez som følge af dens holdning til de nationale interesser betegnes som national og patriotisk. Den er en regering legitimeret igennem seks valgprocesser, bekræftet af flertallet af venezuelanernes vilje.

Vi marxist-leninister er fuldt klar på, at der i Venezuela ikke bliver gennemført en revolution, og endnu mindre en proletarisk social revolution. Regeringen Chávez er ikke en revolutionær regering. Det drejer sig om en proces, der mobiliserer millioner af mennesker og kan udvikle sig i retning af en social revolution. For at det kan ske, er det nødvendigt at udvikle de subjektive betingelser, ikke mindst arbejderklassens partis politiske og ideologiske ledelse af den revolutionære proces frem til magtovertagelsen.

11.

Begivenhederne i Venezuela udfolder sig i en international situation, som på ny kendetegnes af en styrkelse og fremadskridende udvikling af arbejderklassens og folkenes revolutionære bevægelser under imperialismens akutte krise.

I Latinamerika har disse begivenheder i Venezuela særlig stor betydning. Den herskende klasse, de reaktionære og opportunisterne betegner Chávez som "kommunist", som marionet for Fidel Castro, som antidemokratisk og autoritær. Vi, folket, arbejderne og ungdommen, de fremskridtsvenlige og demokraterne, de revolutionære og kommunisterne, forstår det venezuelanske folks kamp som en del af vores kamp for friheden.

12.

Partiet *Bandera Roja* tager aktivt del i de venezuelanske begivenheder.

Det har betegnet regeringen Chávez som et redskab for finanskapitalen og som en forkæmper for nyliberale forholdsregler.

Det har påstået, at regeringen Chávez baserer sig på socialt udstødte, opildner til revanchelyst hos de forarmede lag og fremprovokerer sammenstød mellem venezuelanerne indbyrdes.

Det erklærer, at det er en antidemokratisk, profascistisk regering, der benytter demagogi, populisme, paramilitære grupper (*de bolivarianske cirkler*) og militære enheder til undertrykkelsen.

Det har deltaget i præsidentvalgene, hvor Chávez er blevet genvalgt, og støttet Arias (12), USA's, højrefløjens og de reaktionæres kandidat.

Det havde en betragtelig vægt i kuppet i april 2001, hvor det dannede en del af sammensværgelsen med den hensesigt at styrte Chávez.

Det forbinder sig med *Acción Democrática* og bureaukraterne ved fagforeningsvalgene.

Det var aktivt med i erhvervslivets strejke/lockout i 2003.

Det arbejdede aktivt i underskriftsindsamlingen for en mistillidsafstemning.

Det var en del af oppositionens nationale koordination (*Coordinadora Nacional de Oposición*).

I alle disse aktiviteter var det objektivt i fuld overensstemmelse med imperialismens, CIA's og den nordamerikanske ambassades, oligarkiets, erhvervslivets, bankassocationernes og toppen af den katolske kirkes politik og aktioner. Det stod på folkets fjenders side.

13.

Vi, de proletariske revolutionære, har ansvaret for at organisere og gennemføre revolutionen. Vi styrker os til denne virksomhed, idet vi organiserer arbejderklassen og de øvrige arbejdende klasser, idet vi opdrager dem politisk og leder dem i en social og politisk kamp i en uafbrudt proces, som tillader os at samle kræfter og sejrtræde op mod imperialismen og kapitalismen, styrte den og opbygge socialismen.

Processen for at samle kræfterne er ikke et simpelt spørgsmål. Det kræver af os kommunister, at vi deltager aktivt i det samfundsmæssige og politiske liv, tager den samfundsmæssige bevægelse og forholdet mellem kræfterne i betragtning, iværksætter en politik for enhed mellem alle sociale og politiske klasser og lag, som deltager i revolutionen, indgår aftaler og kompromisser med andre kræfter med mål at træde op mod hovedfjenden.

I alle disse aktiviteter går vi proletariske revolutionære ud fra arbejderklassens og folkets interesser, ud fra marxistisk-leninistiske positioner og tager vare på ikke at afvige fra vejen mod målet for vores aktioner. Under ingen omstændigheder kan vi stille os på imperialismens side imod masserne, på den herskende klasses side imod folket.

14.

For enhver person og organisation er det klart, at den nordamerikanske imperialismen, regeringen Bush, deres kontrol- og spionageapparat åbent konspirerer imod regeringen Chávez med alle tænkelige midler.

Ligeledes er det tilstrækkeligt tydeligt, at *Federación de Cámaras* forfægter storborgerskabets interesser, og at de traditionelle partier COPEI og AD er instrumenter for den herskende klasse.

Bandera Roja kæmper ikke kun mod regeringen Chávez, men er udtrykkeligt forbundet med de reaktionære proim-

*Demonstration mod kuppet:
Chavez er Messias - Bush Lucifer*

perialistiske kræfters virksomhed og udgør en del af oppositionens nationale koordination.

15.

Arbejderklassens internationale karakter, kampen mod imperialismen og kapitalisme, det revolutionære proletariats umiddelbare, midlertidige og strategiske mål gør de kommunistiske partier til en del af verdensrevolutionen i hvert eneste land, hvor de fører den revolutionære kamp.

De marxistisk-leninistiske partier er sammentømrede og solide frontkæmpere for proletarisk internationalisme.

Proletariatets revolutionære partis klassekarakter kræver af dem, at de tager ansvaret for aktivt at deltage i analysen af den internationale situation, at de tager parti for arbejderklassens sag og folkene i alle lande, støtter kampene for frihed og demokrati og udviser solidaritet, at de forbinder deres kræfter og arbejderklassens og folkenes kræfter i de enkelte lande og i international målestok i kampen mod imperialismen.

Dette ansvar påtager vi – de delta-gende partier og organisationer i IKMLPO – os principielt.

I det konkrete tilfælde Venezuela hæver de proletariske revolutionæres stemme sig højlydt for at fordømme imperialismens aggression, dens hensigter om med magt at styrte Hugo Chávez' demokratiske regering, og for at hilse og støtte Venezuelas folk i dets

modige kamp for selvbestemmelse og forsvaret af dets suverænitet.

16.

Denne side af opfyldelsen af de marxistisk-leninistiske partiers internationale ansvar betyder ikke – overhovedet ikke – at blande sig i det enkelte partis kompetence til at udarbejde en revolutionær politik i deres eget land. Hvis disse standpunkter adskiller sig fra holdninger og beslutninger fra partiet i det pågældende land, er en broderlig og fri diskussion nødvendig, der skal hjælpe til for at løse problemerne.

Partierne i de enkelte lande kan ikke blive påtvunget en bestemt politik, men ligeledes er det ikke rigtigt simpelthen at henvise til andre organisationer og partiers synspunkter. Vi kommunister kan og må diskutere vore vurderinger, vi er forpligtet til at forsvare marxismen-leninismen og dens anvendelse i den revolutionære kamp, til at afgrænse os fra revisionisme og opportuniste.

Med henblik herpå siger normerne for IKMLPO:

"Det er klart, at vores bevægelse og den samlede konference respekterer og omgås respektfuldt med ethvert medlemsparti. Ligeledes anerkender alle vores partier og organisationer de andres vedtægter og love på samme måde, som de anerkender og respekterer vores. Men det må også være klart, at det faktum, at vi har en holdning til såvel den internationale situation i almindelighed og til situationen i bestemte konkrete lande i særdeleshed, og at det faktum, at vi tilkendegiver vores holdning til situationen og arbejdet, formulerer kritik eller træffer kollektive beslutninger, ikke er en fejl. Tværtimod må det ses som en pligt og et ansvar. På samme måde kan ethvert parti kritisere og bedømme andres arbejde i deres eget land afhængigt af, i hvor høj grad man anvender kollektive beslutninger.

Det er mindstekravene til en international bevægelse og kan ikke betragtes som indblanding i interne anliggender."

17.

Med henblik på situationen i Venezuela og *Bandera Rojas* politiske aktiviteter har diskussioner af bilateral, multilateral og regional karakter og på konferenceni-

veau været en selvfølge. Disse drøftelser har muliggjort, at vi gjort os fortrolige med de konkrete forhold.

IKMLPO's 10. plenum bekræfter efter behandlingen af denne problematik sin solidaritet med det venezuelanske folk i forsvaret af deres suverænitet og selvbestemmelsesret og tilbageviser den nordamerikanske imperialismes indblanding og oligarkiets reaktionære politik. Konferencen udtrykker sin overbevisning om, at arbejderklassen og folket vil finde den sikre vej til national og social befrielse og være udstyret med deres fortrop, proletariets revolutionære parti.

**Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
10. plenum**

Ecuador december 2004

**NOTER VED ROTER MORGEN /
KOMMUNISTISK POLITIK:**

1. Comité de Organización Política Electoral Independiente: Uafhængigt Valgpolitisk Organisationsparti (konservativt ("socialkristeligt") parti).

2. Acción Democrática: Demokratisk Aktion (socialdemokratisk parti).

3. Eller "Caracozo", opstanden den 27. februar 1989, hvor der overalt i Venezuela udbrød uro (forbundet med massedemonstrationer i gaderne, motorvejsblokader og forretningsplyndringer) imod massive prisforhøjelser (f. eks. benzin 90 pct.) og ophævelse af subventioner gennemført af den nye regering under Carlos Andrés Pérez Rodríguez (socialdemokrat), hvilket førte til erklæring af undtagelsestilstand (frem til 23. marts 1989) og indsættelsen af militær imod befolkningen dagen efter (menneskerettighedsorganisationer vurderer antallet af døde til 4.000). Regeringen trak derpå sine økonomiske forholdsregler tilbage og gennemførte den første lønforhøjelse i to år.

4. Den 4. februar 1992 (efter en omdannelse af regeringen Pérez og en bebudet fortsættelse af spare- og nedskæringskursen til stor byrde for de fattige

befolkningslag) gjorde venstreorienterede officerer og deres mandskaber, i længere tid forberedt af MBR-200 (Movimiento Bolivariano Revolucionario-200) forskellige steder i landet oprør. En faldskærmsjægerbataljon under Hugo Chávez Frías marcherede ind i Caracas. Oprøret slår dog fejl, og Chávez indstiller kampen mod de regeringstropper. Regeringen sætter borgerrettighederne ud af kraft, 133 officerer og 956 soldater bliver fængslet, 24 officerer (deriblandt også Chávez) stilles for en militærdomstol. Den 2. april 1992 kommer det til massive opstande med krav om genindførelse af de forfatningsmæssige rettigheder og løsladelse af oprørerne, hvoraf 42 sættes på fri fod, mens 47 andre anbringes i samme fængsel uden for Caracas. Den 9 april træder forfatningen igen i kraft. Den 30. maj bliver den mangeårige guerillaleder Douglas Brown arresteret og beskyldes for støtte til oprøret den 4. februar. Nye militære opstande finder sted 7. september 1992 for at befri de fængslede fra den 4. februar og den 2. april. Alle slås dog ned.

5. Ved præsidentvalget den 6. december 1998 vinder kandidaten Chávez med 56,2 pct. af de afgivne stemmer (valgdeltagelse på 65 pct. af de stemmeberettigede). Chávez har siden oprøret i 1992 siddet to år i fængsel og nyder godt af et valgkamplogan mod korrupktion og mod systemet blandt den fattigste fjerdedel, med sin Polo Patriótico (patriotiske samlingsbevægelse) bestående af Movimiento Quinta República (MVR, Bevægelsen for den 5. Republik), Movimiento al Socialismo (MAS, Bevægelsen for Socialisme), Patria

para Todos (PPT, Fædreland for Alle, et venstreorienteret parti), Movimiento Electoral del Pueblo (MEV, Folkets Valgbbevægelse, venstresocialdemokratisk), Partido Comunista de Venezuela (PCV, Venezuelas Kommunistiske Parti, revisionistisk) med flere.

6. Ved valget til den forfatningsgivende forsamling 25. juli 1999 (stemmedeltagelse på 47 pct.) erobrer tilhængerne af Chávez 120 ud af 128 pladser. De skal udarbejde en ny forfatning, vil forlænge præsidentens embedsperiode til 6 år, muliggøre hans genvalg, give nyliberale et afslag og forhindre indblandingen fra politiske og økonomiske kræfter i udlandet.

7. Area de libre Comercio de las Americas (ALCA)/Free Trade Area of the Americas (FTAA), amerikansk frihandelszone.

8. Organisation de los Paises Exportadores del Petróleo/Organisation of Petrol Exporting Countries (OPEC), organisationen af olieeksporterende lande.

9. Federación de Cámaras de Comercio (Federacamerás), den største arbejdsgiverorganisation.

10. Udløst af en reformpakke, som præsidenten forsøgte at gennemføre ikke via parlamentet, men via en til ham givet særfuldmagt (en højere beskatning af olieindustrien, en ny fiskeri- og jordlov, som muliggjorde statslig ekspropriation af ubenyttede landområder og en ophævelse af centralbankens uafhængighed) erklærede arbejdsgiverforeningen Federcámaras og ledelsen af fagforbundet Confederación de Trabajadores de Venezuela (CTV, sammenlutningen af arbejdere i Venezuela) en to timers generalstrejke den 10. december 2001, som i vidt omfang lammede det offentlige liv i landet.

Den 23. januar 2002 – 44. årsdagen for indførelsen af demokrati med omstyrtelsen af general Marcos Pérez Jiménez i 1958 – kommer det til en protestmarch med over 100.000 modstandere af regeringen. Dog finder samtidig en endnu større moddemonstration af Chavez-tilhængere sted. Acción Democrática kræver, at Højesteret afsætter statsoverhovedet. Der følger en ny

generalstrejke (9. april) angiveligt for at støtte de strejkende medarbejdere i den statslige oliekoncern Petroleos de Venezuelas, der protesterer mod, at Chávez i al hast har udskiftet koncernledelsen. Militærstyrker under general Lucas Rincón Römer begår, koordineret med CIA, kup den 11. april 2002. Generalen erklærer offentligt, at Chavez har nedlagt sit embede. Den 12. april erklærer Pedro Carmona Estanga, præsidenten for arbejdsgiverforeningen Federcámaras, at han er i færd med at danne en overgangsregering og har opløst parlamentet. Den 13. april træder han tilbage, da de andre kupmagere opfordrer ham til at genindsætte parlamentet, og militæret tager den hidtidige vicepræsident Cabello i ed som præsident. Den 14. april vender Chávez, der har siddet i militærarrest, imidlertid tilbage fra sit fangenskab efter massive folkelige demonstrationer og gør krav på sit embede igen. Carmona bliver sat i husarrest og kuppgeneralerne fængslet. Carmona flygter i slutningen af maj til Colombia og anmoder i Bogota om politisk asyl. En af borgerlige partier, fagforeninger og arbejdsgiverforeninger såvel som andre forbundne interesser dannet "Coordinadora Democrática" forsøger dog stadigvæk i løbet af hele året med forskellige aktioner at lamme det offentlige liv (lammelse af olieindustrien, generalstrejke, der bliver erklæret på ubestemt tid, opfordringer til militæret om at styrte præsidenten, som dog alle slår fejl).

11. Den i over to måneder varende generalstrejke år 2002/2003 efter arrestationen af generalen for militærpolitiet Carlos Martinez, der under militærets kupforsøg en måned inden åbent havde stillet sig på deres side, er i virkeligheden en masseudelukkelse/lockout fra arbejdsgivernes side.

12. Fransisco Arias Cárdenas, en ud af to modkandidater til Chávez ved præsidentvalget den 30. juli 2000. Chavez fik 59,5 pct. af stemmerne, Arias 37,5 pct.

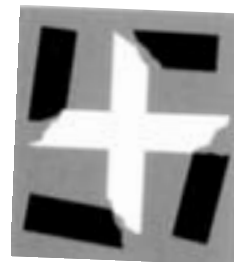

FESTMØDE

4. maj kl. 18.00

Rådhuspladsen, København

En lang række organisationer har i fællesskab arrangeret en festlig markering i anledning af 60-årsdagen for befrielsen fra nazistisk undertrykkelse og terror.

- Kl. 18.00 - Velkomst. - Røde Horn
- Kl. 18.20 - Kenneth Thordal og Strandvaskerne
- Kl. 18.35 - Modstandsmand og forfatter Leif Larsen (Dokumentationscenter mod Historieforklækning)
- Kl. 19.05 - Viggja Bro reciterer prolog af Erik Stinus
- Kl. 19.15 - Kim Larsen
- Kl. 19.50 Anton Nielsen, Horserød-Stutthof-Foreningen og Modstandsfolkenes Internationale Forbund (FIR)
- Kl. 20.10 - Benny Holst Trio
- Kl. 20.35 - Afgang fra Rådhuspladsen. - Røde Horn
- Kl. 21.30 - 24.00 - Lille Vega. Musik og hilsningstaler. Anne Eltard, Torben Kjær, Søren Krogh m.fl.

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland

8. juli – 15. juli 2005

- * *USA's globale strategi*
- * *Irak, Palæstina, krigen mod terror*
- * *Statsfascisme og nazibevægelser*
- * *Den europæiske Union og globaliseringen*
- * *Folkenes modstand*
- * *Debat, musik, teater, sport, fest...*

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Tag museskader alvorligt

Flere og flere må melde sig syge på grund af musetungt skærmarbejde. HK/Privat har derfor udarbejdet en "musekøgebog" med en række gode råd for alle, der arbejder med mus.

Godt 1,5 millioner danskere arbejder dagligt med en computer. Hver anden af disse har problemer og lider af museskader. Det drejer sig typisk om skader som seneskedehinde-betændelse, golfalbue, tennisalbue, myoser samt smerter i skuldre og nakke. Det er derfor utroligt vigtigt, at du er opmærksom, når du begynder at få ondt. Ellers kan problemerne med musearbejdet blive så store, at du bliver nødt til at melde dig syg.

- HK/Privat har gennem en lang årrække modtaget mange henvendelser om museskader fra medlemmerne – og der kommer flere og flere. Vi har derfor sat yderligere fokus på problemet og udarbejdet en "musekøgebog" med en række gode råd, der kan forebygge skader og ikke mindst stille den enkelte bedre, hvis skaden opstår; siger miljøkonsulent Svend-Erik Hermansen, HK/Privat.

Først og fremmest skal du være opmærksom på, at gener ved computerarbejde kun kan begrænses, hvis dit arbejdssted indrettes bedst muligt, og du samtidig varierer den tid, som du bruger på muse- og computerarbejde. Det er særligt vigtigt, at du bruger din mus så

lidt som muligt og i stedet gør brug af genvejstasterne. Et andet godt råd er, at du skubber dit tastatur ind på bordet, så du hviler din underarm, når du bruger musen. Evt. kan du bruge musen inde foran tastaturet og lade overarmen hvile ned langs siden med albuen ind til kroppen, mens underarmen støttes af bordet.

Hvad du skal gøre, hvis du får smerter

Du skal især være opmærksom på dine kropssignaler, hvis du arbejder med mus mere end 20 timer ugen. For der er heldigvis meget, som du kan gøre for at afhjælpe museskader, hvis du begynder at få smerter.

I HK/Privats "musekøgebog" kan du finde en række gode råd og anbefalinger. Køgebogen indeholder tre væsentlige punkter, som du skal følge, hvis du får problemer med musearbejdet. Så vil du have et bedre udgangspunkt.

1. Begynder du at få ondt pga. arbejdet med musen, så skal du skrive til sikkerhedsrepræsentanten og din nærmeste leder, hvor du beder om, at der bliver gjort noget ved dine problemer. Husk at få en dateret skriftligt bekræftelse på din henvendelse samt en skriftlig redegørelse for, hvad arbejdsgiveren vil gøre.

2. Udvikler dine problemer sig til systematisk tilbagevendende gener og smerter, skal du evt. via din læge

anmelde det som en arbejdsbetinget lidelse. Din arbejdsplads skal have besked om din anmeldelse, så den kan gå i gang med en videre afhjælpning og forebyggelse.

3. Må du melde dig syg pga. smerter og helbredsproblemer, så skal din virksomhed have besked om årsagen. Sikkerhedsrepræsentanten og din arbejdsgiver skal derefter gå i gang med at undersøge baggrunden for dit sygefravær – f.eks. via en Arbejdspladsvurdering (APV). De skal også sørge for at omorganisere arbejdet, så fremtidige skader undgås.

Udover de tre punkter, så skal du huske at gemme al dokumentation af hele forløbet – f.eks. kopi af din anmeldelse, svar fra ledelsen, eventuelle forslag fra rådgivere, arbejdspladsvurderingen samt forslag til løsninger og handlinger. Derudover skal du også registrere omfanget og hvilken type computerarbejde du udfører.

Du kan finde flere gode råd om bedre musearbejde på www.arbejdsmiljoportal.dk

Det oser af politik, hygge og grillmad!

Så går det oven i købet til et godt formål: Den fortsatte udgivelse af *Kommunistisk Politik & Fremad!*

OKTOBERS BOG BUTIK OG GALLERI

**Torsdag den 21. april
kl. 17 til sent ud på aftenen**
(dagen før Store Bededag)

Program:

17-19: Mad til billig støttepris
19-21: Kort orientering om aktuelle klassekampsaktiviteter
Efterfulgt af kulturprogram med troubadour og fællessange
21-? : Almindelig hygge, snak og med mulighed for bræt og kortspil

**Arrangører:
DKU & APK i København**

Grever

baroner, konger, prinsesser m.m. - m.m.,
fødes og opfostres og fremelskes
som guder i et system, hvor ærligt arbejde
overlades og frembringes af folk,
der påtvinges at forsørge og føde disse guder,
som aldrig pålægges nogen pligter,
men som passes og plejes,
og som Kæmpebaber indvokser i et system,
hvor dette narreværk er lige så selvfølgeligt
som at udbytte og frarøve andre deres arbejde,
- nemlig den undergangsdømte og forlorne kapitalisme.

NB

På grænsen til Fort Europa

mændene brugte meget tid på at sidde på te-salonerne. Der var også steder, hvor der blev solgt øl og spiritus bag spejlglass-ruder.

En flybillet til Malaga kunne fås billigt, så vi tog af sted mandag før påske. I Malaga stod hele byen på den anden ende. Hver dag fra søndag til søndag foregik der mindst seks store påske-processioner, hver med mange hundrede deltagere. Alene til at bære en stor opstilling med figurer i dobbelt legemsstørrelse, alterlys og blomster mm. var der 200 mand. Dertil udklædte børn fra 3-års-alderen og en mængde mænd og kvinder i alle aldre iklædt kutter med spidse huer, bærende på lange vokslys og meget andet. Hver procession startede og sluttede ved den kirke, der organiserede den, og varede i 8 timer. De sidste sluttede langt over midnat. Det hele havde nærmest karakter af en folkefest, med masser af boder i gaderne og opstillede tribuner og stolerækker på hovedstrøgene.

Kl. 7 næste morgen var alt stillet til side, gaderne fejete, og butikkerne åbnede som sædvanligt. Hvorefter processionerne startede igen sidst på eftermiddagen.

Det blev for meget. Vi tog bussen vestpå, men selv i havnebyen Algezi-ras, hvor Mærsk ejer det meste af havnen ved indgangen til Europa og Middelhavet, og hvor færgeselskaberne kappes om de billigste billetter til Marokko, var der påske-procession.

Videre over til Tanger i Marokko. Fra et gammelt koloniherre-hotel på kanten af Medinaen (den gamle, fattige bydel) og med udsigt over havnen fik fattigdommen ansigt. Børn og unge hang på gaderne, kæmpede om lim til at sniffe

og madrester fra restaurantgæsternes tallerkner. I havnen strejfede de lasede unge om i grupper, jagtet af politiet. Inde i Medinaen blev vi konstant spurgt, om vi ikke skulle have hjælp til at finde rundt, eller bare 'giv en Dirham'.

Videre med tog mod sydøst så vi æslerne, muldyrene og fåreflokkene i det tørre landskab, hvor kampen mod ørkenen er en daglig kamp. Hytter bygget af strå og sand eller ler lå spredt over landskabet. Kun ved byerne blev de mere lerklinede og mursten og maling brugt. I de mindste byer bestod handelen af et åbent marked, en Coca-Colamini-købmand og en telefon-butik. Men allerede i de lidt større byer kunne vi finde internet-butikker. Når de spurgte, hvor vi kom fra, viste det sig altid, at de kendte nogen i Danmark. Nå, måske gik handelen også bedre på den måde.

Høns blev slagtet, når de blev solgt, udbuddet af frugter begrænsede sig til æbler, appelsiner og pærer. Kun få slags krydderier, ost, pølse, men et godt brød. Tøj var dyrt, dyrere end i Danmark, hvis man ellers kan regne med de priser, vi kunne forhandle os frem til.

Alle mulige og umulige steder var der plads til et bedetæppe, når kaldet fra minareterne lød, men ingenting gik i stå af den grund. De unge kvinder valgte frit, om de brugte hovedbeklædning, de ældre brugte stort set alle en eller anden slags tørklæde. Pigerne drømte om at rejse til Europa, men de fik tidligt børn. "Jeg er 23, min søn er 7". Drengene og

I Nador, som grænser op til den spanske enklave Melilla, hvorfra vi skulle retur med færgen over Middelhavet til Malaga, mødte vi så tydeligt grænsen til Europa. Området før grænsen var præget af fattige mennesker, der ventede. Et elendigt loppemarked. Lange bilkøer. Mange forsøg på at bestikke grænsevagterne. Vi udfyldte grænsepapirerne, og så var vi i området mellem grænserne. De kvinder, som var kommet så langt, vandrede langs bilerne for at få en plads. Bestikkelsen kunne føre dem hertil, men ikke over den næste forhindring. Gad vide, om de blev smidt ud om natten.

Uden at åbne passet kom vi ind i Melilla, og pludselig var der stille. Vi havde lagt Afrika bag os. *GB*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

EU og illegal arbejdskraft

Med EU's krav om *Lebensraum nach Ost* blev EU udvidet med 10 nye lande, hvilket i dag betyder, at monopolernes EU består af 25 lande. Borgerne i de nye lande blev lovet "guld og grønne skove", hvis de stemte JA til en indlemelse. Det gjorde de så. Arbejderne i det eksisterende EU var i al overvejende grad godt klar over, at det var blålys.

Den østeuropæiske befolkning har i al for stor grad fået lov til at smage den bitre most, da de i forbindelse med murens fald øjnede "Dollars"- og "Dallars"-lignende tilværelser. Drømmen om limousiner og svømmebassiner er siden blevet slukket. Svovlstikkernes klare, varme skær brændte også ud for den lille frysende, fattige pige, som var sendt ud for at ernære sin familie. Med skæret slukkedes drømmene. Limousinerne er for mange blevet erstattet af ufrivillig kriminalitet: prostitution, narkosmugling, tyveri i værste Dickens-stil kombineret med allehånde plattenslageri. For de flestes østeuropæeres vedkommende er lykken forsøgt som illegal arbejdskraft under kummerlige vilkår.

Den største og mest systematiserede form for plåt og svindel er den, som arbejdsgivere i Vesten – heriblandt masser af danske – har benyttet sig af. Eksemplerne er talrige og grove:

Østeuropæere uden opholds- og arbejdstilladelse er hentet ind over grænserne til arbejde i marker, gartnerier og plantager med meget mere. De såkaldte respekterede borgere benytter den illegale arbejdskraft til renovering af egen ejendom. Lønnen består i kost og logi, ofte identisk med en campingvogn eller det, der er værre. Det seneste og mest kendte eksempel er den tidligere sundhedsminister og nuværende udviklingsminister Ulla Tørnæs' mand, der er en driftig storbonde, som ansatte ulovlig østeuropæisk arbejdskraft. I parentes bemærket kan nævnes, at han

Job-beviset vil ikke genere de store arbejdsgivere eller godsejere, som med de nuværende love og regler helt legalt udnytter og underbetaler udenlandsk arbejdskraft, hvilket samtidig er et instrument til at trykke lønnen.

Faglig kommentar

og konen tillige lever af store tilskud af EU's landbrugsstøtte. Eksemplerne er mange, men det er kun toppen af isbjerg, offentligheden har set.

Den europæiske arbejderklasse frygtede med rette for såvel illegal som legal indvandring, hvor det sidste med tilpassede love og regler på legal vis skulle bruges til at trykke lønnen.

Fagbevægelsen pegede på muligheden af dette misbrug, da østudvidelsen endnu kun var på tegnebrættet. Fogh-regeringen og unionsliderlige socialdemokrater garanterede, at den illegale side ikke ville forekomme. Ret beset ønsker de ikke at skilte med, at Danmark tilsidesætter regler og love. Det officielle Danmark vil have det til at se ud, som om der gælder 'ordnede forhold'. Derfor er der faldet en del – milde – domme, når arbejdsgivernes misbrug er kommet for dagens lys.

"I forhold til, hvor mange bygherrer og arbejdsgivere der er blevet afsløret i at have ansat udenlandsk arbejdskraft uden tilladelse, er det småt med, hvor mange der er blevet straffet for ulovlighederne," konstaterer fagforbundet TIB (Træ, Industri og Byg). TIB har også opsnappet en meddelelse fra

Esbjerg Politikreds, der er stolte over, at de ikke blot har rejst en række sager, men også fået ført dem til doms:

- Vi har haft 10 sager, der enten er sendt i retten eller afsluttet med bøder. Mindste takst er 3.000 kroner, men flere arbejdsgivere har måttet betale op til 48.000 kroner, har vicepolitimester Sten Bøjlund udtalt til DR Syd.

Det etablerede Danmark ønsker at reducere antallet af disse pletter, som i det kapitalistiske Danmark aldrig kan fjernes totalt. Arbejdsgivere bryder alle love. Det kønneste vil dog være at tilpasse lovene, så misbruget legaliseres.

Det har Socialdemokratiet nu fundet frem til. "De vises sten" lyder i al sin enkelthed:

"Skal man effektivt bekæmpe plåt og brug af ulovlig udenlandsk eller sort arbejdskraft på det danske arbejdsmarked, skal der være papir på et ansættelsesforhold allerede fra første ansættelsesdag. I dag kræves beviset først efter en måneds ansættelse."

- Det handler om at få skilt fårene fra bukkene, så dem, der omgår reglerne med alle mulige krumspring og fiduser, ikke nasser på det store flertal, der følger love og spilleregler på det danske arbejdsmarked, siger Socialdemokraternes arbejdsmarkedsordfører Jan Petersen.

Job-beviset vil ikke genere de store arbejdsgivere eller godsejere, som med de nuværende love og regler helt legalt udnytter og underbetaler udenlandsk arbejdskraft, hvilket samtidigt er et instrument til at trykke lønnen.

Den europæiske fagtop i EFS og de danske forbundstoppe svigter arbejderne, når ikke de kalder til kamp for respekt for overenskomsterne, der sættes til side af EU-direktiver. Østeuropæere skal være velkomne på det danske arbejdsmarked – på danske overenskomster!